

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
СВЕТИЛИЩЕТО НА
ХИПЕРБОРЕЯ

chitanka.info

КАК ДА ЧЕТЕШ ТАЗИ КНИГА

Може би книгите-игри са ти вече познати. Ако е така, спокойно прескочи този текст и премини към самото приключение. Но ако подобна книга ти попада за пръв път, трябва да знаеш, че героят в нея си ти. През цялото време действието ще зависи от твоя избор... и пак от тебе ще зависи дали ще стигнеш до крайната цел, или ще загинеш по пътя.

Самото четене не е като в другите книги. В края на всеки епизод ще ти се предлага избор и ще се посочва на кой епизод да продължиш в зависимост от решението. А понякога ще се налага да провериш шанса си. За целта ще трябва да посочиш със затворени очи едно число от [таблицата на шанса](#), която е отпечатана в края на книгата.

Може би изглежда малко сложно, но скоро ще се убедиш, че това е най-увлекателният начин на четене.

И тъй, започни от епизод [1](#), за да тръгнеш на вълнуващо пътешествие през Хиперборея — Страната на белите хълмове.

ЕПІЗОДИ

1

— Свещите са се зацапали, господин Свенсон. Ей сега ще се погрижа.

Докато сръчните пръсти на Ерик измъкват свещите от двигателя, господин Свенсон подхваща разговор със собственика на работилницата.

— Голяма работа е Ерик! — не може да се нахвали господин Кристенсен. — Само на седемнайсет години, а вече е най-добрият механик в Улинфьорд! И на всичкото отгоре твърдо е решил да събере пари за стипендия на братчето си. — Той кимва към теб. — Ще го праща да следва в Упландския университет. Ако не бяха загинали родителите им в онази катастрофа... и ако чичо им не ги беше оставил да се грижат сами за себе си, самият Ерик сега щеше да е отличен студент, помнете ми думата!

— В днешно време пари не се печелят лесно — изважда лулата от устата си господин Свенсон.

— Момчето има нещо наум — усмихва се собственикът на работилницата. — Утре ще участва в коледното спускане с шейни от хълма Тагеборг. Досега нямали пари за шейна, но вчера му дадох аванс и тази сутрин Ерик веднага изтича до спортния магазин. Господ ми е свидетел, той заслужава наградата!

— И да я вземе, пак няма да стигне за стипендия — отново захапва мундщука на лулата Свенсон.

— Да, ама този път има нещо специално — прекъсва го Кристенсен. — Спонсор на спускането ще бъде фабрикантът на спортни изделия Велдестил. Отпуснал е допълнителни средства за награда. Ще има и екип от телевизията!

— За да си прави реклама, естествено — не се предава черногледият Свенсон.

— Готово, господин Свенсон — обажда се внезапно Ерик.

— За пет минути? Не може да бъде! — изумява се Свенсон. Но когато завърта ключа, двигателят на колата наистина почва да мърка равномерно, почти като нов.

— Браво, Ерик! — поклаща глава Свенсон. — Дано и в спускането си толкова добър.

— Още по-добър е! — намесва се с гордост Кристенсен. — Най-добрият в градчето! Повярвайте ми, Свенсон, наградата ще бъде негова. — Той се обръща към вас и намигва. — Стига за днес. Бягайте да се готвите за спускането.

Ерик измъква новичката шейна иззад ламарините в ъгъла, после взема парцал и старателно натрива плазовете ѝ с грес.

— Така ще фучи по снега като вятър — усмихва се той. — Имаме време за няколко спускания, преди да се е мръкнало. Тъкмо ще изберем най-добрия маршрут.

Докато старата камионетка на чичо ви се клатушка по пътя към подножието на хълма Тагеборг, ти правиш последен опит да убедиш брат си:

— Ерик, нека да се спускаме двамата! По-тежката шейна върви по-бързо, така ще задминем другите още отначало. Сам знаеш, че ме бива.

Ерик поклаща глава.

— Не може, Пер. Най-прекият път е твърде опасен, не смея да те взема със себе си. Освен това тежката шейна ще затъне по-лесно в преспите из гората. — Той изведнъж се усмихва и разрошва косата ти. — А и как ще спечеля, ако няма кой да ми стиска палци от публиката? Хайде, не се сърди. После пак ще ти дам да покараш камионетката.

Мини на [235](#).

Гората остава зад гърба ти. Отпред се издига нов хълм. Краката вече те болят от катерене и ти неволно се замисляш дали не е по-добре да го заобиколиш, за да не се уморяваш толкова. Но пък от върха му можеш да видиш много повече...

Така или иначе, трябва да избереш едно от двете.

Ако решиш да тръгнеш към върха на хълма, мини на **76**.

Ако решиш да го заобиколиш, мини на **70**.

Стената пред теб посивява, след това се издува и от нея бавно се отлепва безформена фигура от сив метал.

— Ти пък кой си и какво търсиш тук? — грубо пита тромавото създание.

— Само минавам. Не ми е нужно нищо, просто искам да стигна до другия край на мините.

— Нахалник! — промърморва фигурата. — Ако всеки вземе да минава оттук, какво ще стане? Улица?... Добре поне, че не искаш нищо да вземеш — тия проклетници джуджетата ми изнесоха всичката желязна руда. — Никел се ухилва доволно. — Ама и аз ги подреждам хубаво. Развалих им вчера желязото. И днес ще им го разваля, че да разберат как се краде чужда руда!

Чудиш се какво да отговориш. Но Никел не ти оставя много време за колебания.

— Да си виждал случайно тук едно гущерче? Цял ден го гоня. Страшно съм огладнял.

Вдигаш рамене. По-добре да не засягаш въпроса.

— Не, не съм...

— Тогава се пръждосвай и да не съм те видял повече тук. Ще ми се мотаят разни из собственото ми царство...

Продължавайки да мърмори сърдито, Никел прави крачка към стената.

Мини на **164**.

Мини на **201**.

— Ако ти кажа, ще направиш ли нещо за мен? — отвърща с тъничък гласец катеричката. — Няма да искам много... Защо ме гледаш така?

Наистина си толкова смаян, че трябва да се изкашляш два-три пъти, преди да отговориш:

— За пръв път чувам катеричка да говори!

— Че защо ме заприказва тогава?

Логичен въпрос. Иди обяснявай защо.

— Добре, ако е нещо по силите ми, ще ти помогна.

— Последната буря събори едно дърво точно върху склада ми с жълъди. Не мога да си ги изровя и ако някой не отмести дървото, ще умра от глад тази зима.

Ако се съгласиш да помогнеш на катеричката, мини на **117**.

Ако предпочиташ да не си губиш времето, продължи на **210**.

6

С един скок се хвърляш върху шейната и политаш надолу като стрела. Вятърът свисти край ушите ти. Сега ще види Ерик!

Но скоро разбираш, че брат ти е имал право. Сред гъстеещия здрач дърветата по склона се сливат като синкавочерна стена, в която става все по-трудно да откриваш проходи.

Мини на [107](#).

Внезапно от радиостанцията на полицейската кола се раздава пращане и някакъв неясен глас. Сержантът привежда глава, вслушва се внимателно, после отговаря с няколко кратки думи и се обръща към теб.

— Съжалявам, момче. Няма да мога да те придружа. На магистралата има катастрофа, трябва веднага да потегля нагам.

Странно, вместо да те разтревожи, тази новина сякаш смъква тежък товар от гърба ти. Едва сега разбираш, че не си имал никакво желание да пътуваш към фермата заедно със сержанта. Махваш му с ръка и подкарваш камионетката през снежната нощ.

Мини на **50**.

Тръгваш през лабиринта от тунели. Отначало си разтревожен, но бързо разбираш, че джуджето е било право. Ориентирането се оказва съвсем лесно — фенерът винаги осветява един от проходите пред теб много по-силно, отколкото останалите. Тук-там забелязваш джуджета, които с весели възгласи въртят кирките и извличат от стената буци руда. Но постепенно гласовете им остават далече назад. Сега вървиш през подземието съвсем сам.

Ненадейно забелязваш на пода пред краката си златиста буца, която хвърля ярки отблясъци в лъчите на фенера. Навеждаш се. Нима си намерил истинско злато?

Ако искаш да огледаш буцата по-внимателно, мини на [183](#).

Ако решиш да не ѝ обръщаш внимание и да продължиш напред, мини на [3](#).

Отново се катериш по белите хълмове. След поредното било пред теб ненадейно се разкрива интересна гледка — в низината между три склона се е сгушило малко градче. Първото населено място, откакто напусна джуджетата! Бързо тръгваш надолу.

Изведнъж ти се струва, че отнейде долита вик за помощ. Спираш — викът се повтаря. Да, не си сбъркал. Ориентираш се по звука и след малко откриваш автора на воплите — шишко с монашески дрехи, затънал до шия в огромна пряспа.

— Хей, млади приятелю, не би ли ми помогнал да се измъкна оттук? Нещо попрекалих миналата вечер с хубавото вино на тукашния кръчмар и се събудих в тази пряспа. Не мога да се измъкна сам, затънал съм здраво.

— А как да те измъкна аз? Изглеждаш ми тежичък.

— Няма да е трудно, достойни младежо. Виждаш ли дървото на десетина крачки встрани? Ще ти хвърля края на препаската си, а ти просто я завържи за дървото.

Ще му помогнеш ли?

Да — мини на [228](#).

Не — продължи на [95](#).

Спускането по отвъдния склон е лесно. Усещаш дори как се сгряваш малко. Но веднага след това започва ново изкачване, още по-уморително и тежко от първото. Когато достигаш новия връх, вече нямаш нито капка сила. Просваш се изтощен на снега.

Надявал си се кратката почивка да възвърне силите ти, но вместо това започваш да замръзваш. Напразно опитваш да се раздвижиш — вкочанените ръце и крака отказват да се подчиняват. Усещаш как отново ти става топло и постепенно се унасяш в лека дрямка...

Мини на [134](#).

По-нататък няма кой знае какво за разказване. Леденият великан те домъква до върха на скалата и с победоносен вик те праща в бездната. Докато падаш, последната ти мисъл е, че друг път би трябвало да си по-предпазлив.

Този път явно надценяваш силите си. Само след миг Нилс се опомня от изненадата и с рязък замах те отхвърля настрани — право пред Ледения великан. Оставаш да лежиш замаян на пода и с премрежен поглед виждаш как над теб се спуска огромно, грубо издялано стъпало. После те пронизва болка и потъваш в мрак.

Мини на [134](#).

— Какъв е пък тоя Бял въглищар?

Набързо обясняваш на главатаря, каквото знаеш. Той кимва и се замисля.

— Добре де. Щом е магьосник, сигурно няма да подарява неща без стойност. Ясно. Приберете кристала и онова парцалче там, а този ми го пригответе за вечеря... Или не! Не ми се ще да си имам после работа с разни магьосници. Просто го изхвърлете да си върви поживо-поздраво и толкоз. Ще е първият, когото сме пуснали жив. Да имаш от нещо да се оплачеш, момченце?

Нещо в очите му ти подсказва, че е по-здравословно да нямаш никакви оплаквания.

— Щом нямаш, добре тогава. Налягай си парцалите и се измитай.

Изхвърлят те с ритник от заслона и ти посочват пътя. Е, какво пък. Изгуби палатката и планинския кристал, но поне си жив. А и това не е малко в една страна на легенди и предания — в такава страна далеч не всички са добри.

Мини на **200**.

— Питай — решително отговаряш ти.

— Харесваш ми, затова ще ти подбера някоя лесна гатанка. Например тази, която задавах на минаващите по пътя — след като си чувал за историята, може би знаеш отговора. И тъй, кое животно сутрин ходи на четири крака, по обед на два, а вечер на три?

— Хммм... — замисляш се ти.

Какво ще отговориш?

Маймуната — мини на **201**.

Змията — мини на **83**.

Човекът — мини на **54**.

Слънцето — мини на **4**.

Няма такова животно — мини на **177**.

Водачът на глутницата избухва в див смях, който прилича на вълчи вой.

— И как тъй се е озовал в джоба ти, без да го пипаш? Щото си жив, като те гледам. Момчета, я се погрижете за тоя! Страшно мразя да ме лъжат.

Най-близкият върколак те хваща здраво и без дори да си прави труда да се преобрази във вълк, прегризва гърлото ти. Изглежда, че отговорът не беше особено добър...

Тръгваш нагоре, блъскан в гръб от зимните ветрове. Грижата им не може да се нарече нито топла, нито особено нежна. Но така или иначе, с тяхна помощ бързо се озоваваш на билото.

За момент бурята утихва, сетне отново те грабва с удвоена сила. Краката ти едва не се откъсват от земята. Наоколо снежни облаци играят бесен танц. Досещаш се — пристигнала е най-голямата виелица.

— Привет, страннико! — раздава се мощен глас. — Ти ли си питал защо виелиците са такива? Защо погубват хората и защо са толкова зли?

— Да, аз.

— Чуй тогава нашата история! Слушай добре, защото после ти е съдено да замръзнеш тук...

Мини на **68**.

Около половин час лъкатушите между елите и изведнъж гората отпред се разтваря широко. Сред просторна бяла поляна се извисява дворец, какъвто не си и сънувал. Всичко е от искрящ лед — островърхите кули, назъбените крепостни стени, стройните колони, изкусно изваяните арки и сводове.

— Ако някога пак поискаш да стигнеш дотук, ще трябва най-напред да ме потърсиш — усмихва се снежният дух. — Магиите, които укриват тази поляна, са едни от най-силните в цялата Страна на белите хълмове.

Снежnobелите порти се разтварят пред вас. Отвътре излиза ново пухкаво дребосъче, което по нищо не се различава от твоя спътник.

— Заповядайте, млади господине. Кралицата на снежните духове ви очаква!

Мини на [227](#).

Мини на **189**.

Тролът върви право към палатката, без изобщо да я забелязва. Изтръпваш, когато огромното му стъпало се спуска точно до нея. След миг гласът му избучава почти над главата ти:

— Няма го! Изпарил се е, като че никога не го е имало! Що ли ни трябваше да си играем с него, ами не го разделихме направо на три?

— Ти си виновен. Ти пръв се съгласи!

— Не, ти!

— Лъжеш! Не беше той, ти беше!

Откъм замъка долита шум от тежки удари. Стъпките на трола над теб се отдалечават нагоре по склона — сигурно иска да вземе участие в дискусията. Но ти благоразумно решаваш да изчакаш нощта в палатката. Още повече, че вътре е удивително приятно. Макар и по-тънка от най-фината коприна, магическата тъкан задържа напълно топлината.

Когато над склона се спуска мрак, ти излизаш навън, сгъваш палатката и побягваш колкото се може по-далеч от замъка на троловете.

Мини на [208](#).

Водачът на глутницата избухва в див смях, който прилича на вълчи вой.

— И просто го мъкнеш ей така, за да ти тежи в джоба? Я се погрижете за тоя. Страшно мразя да ме лъжат.

Най-близкият върколак те хваща здраво и без дори да си прави труда да се преобрази във вълк, прегризва гърлото ти. Изглежда, че отговорът не беше особено добър...

Камионетката се носи по заснежения път към фермата на чичо ви, но след един завой Ерик рязко натиска спирачките. В лъчите на фаровете отпред се очертават четири черни силуета. Изтръпваш, защото отлично познаваш страшилищата на Първа улинфьордска гимназия — Нилс Бьокерсон и неговата банда. Четиримата стоят неподвижно край тежките си мотоциклети. Кожените им якета са отрупани с толкова жезла и дрънкулки, че приличат на вехти рицарски доспехи. И съвсем в тон с това, върху мотоциклетните колела са закрепени вериги, каквито обикновено се слагат на автомобилите. Макар че моментът не е подходящ за шеги, неволно се питаш дали, ако някой стреля по тия типове, куршумът няма да отскочи от купищата кинкалория.

Ерик отваря вратата и нагазва в снега. Слизаш и ти. Отсреща четиримата продължават да стоят неподвижно.

— Какво искате? — пита Ерик.

Подмятайки небрежно дълга велосипедна верига, Нилс Бьокерсон пристъпва напред. Около него се носи дъх на алкохол.

— Да не те виждаме утре по Тагеборг, мухльо! Наградата ще бъде моя. Тъкмо не ми достигат пари за нов мотоциклет. Ясно ли е?

— Май се боиш, че ще те надмина, а? — отвръща Ерик. После се усмихва леко. — Да де, ти всъщност не знаеш къде е педалът за газта на шейната!

Другите трима започват да се кискат като хиени, но незабавно млъкват, щом Нилс извърща глава към тях.

— Смешно ли ви е?

— Не... — тихо промърморва дангалакът Арне.

— Нищо, след малко ще стане весело. Е, скапаняк, разбрахме ли се за утре?

Ерик свива юмруци. После хвърля поглед към теб и ръцете му се отпускат. Разбираш какво мисли — ако беше сам, за нищо на света не би отстъпил пред бандата на Нилс Бьокерсон. Но ти си с него и това

коренно променя нещата. А може би така е по-добре. Говори се, че като пийнат повечко, четиримата са способни да убият човек.

Какво ще кажеш на Ерик?

Ще го помолиш да не им възразява — продължи на **246**.

Ще му кажеш да ги прати по дяволите — мини на **26**.

Ще предложиш да избягате — прехвърли се на **103**.

Ерик вече се готви да влезе в кабината, когато Нилс Бюкерсон измъква изпод коженото си яке дълга верига и с рязък замах я хвърля ниско над снега.

— Внимавай! — извикваш ти, но вече е твърде късно.

Веригата улучва краката на Ерик и със свистене се омотава около тях като черна змия. Брат ти размахва ръце и рухва на снега. Четиримата рокери незабавно връхлитат над него. Забравил за страха си, ти изтичваш обратно, но Свен Анселблат те поваля с един удар. Преди да се опомниш, той вече е седнал върху гърдите ти и те пердаши безмилостно.

Мини на [153](#).

Вещицата се ухилва тържествуващо и грабва лопатата. Нямах време дори да помръднеш. Политаш в нажежената пещ и желязната врата се захлопва зад теб. Явно тази вечер гостоприемната стопанка ще хапне печено...

Уви, Пер, твоето пътешествие през Страната на белите хълмове свършва дотук.

Внезапно усещаш как нещо започва да те пари по бедрото. Бръкваш в джоба си и изваждаш късчето лед, което намери под Тръбата на воя. Макар че е издържало толкова време, сега то бързо се разтапя в шепата ти и веднага те изпълва странна увереност. Демончето лъже!

— Я спри да те попитам нещо!

— Какво има? — неохотно се обръща демончето.

— Наистина ли Локи ще изпълни желанието ми? Наистина ли е бог на доброто?

— Ами да... — започва демончето, но изведнъж се вторачва в мократа ти длан. — Тоест, да... ама не... Ох, как се обърках! Бог на лъжата... не, на истината... не, на лъжата!... Абе, ще ти... ще ти... ще те измами! — изцежда то, сякаш насила.

— Защо?

— Ами защото... защото е богът на измамата и илюзията... ох, не, пак обърках инструкцията...

И без да я е объркало, всичко ти става ясно. Локи всъщност е богът на измамата и никога няма да ти направи, каквато и да било услуга. Обръщаш гръб на демончето и тръгваш напред, по пътя към светилището на Аполон.

Мини на **9**.

За пореден път се налага да разкажеш историята си. Джуджето слуша внимателно, като от време на време усмирява дракона.

— Да — кимва то, когато привършваш. — И оттук може да се мине за светилището на Аполон. Само че пътят е много по-труден и опасен. Ще се убедиш, че в Страната на белите хълмове има и зли същества. Мустел правилно те е насочил към другия път. Моят съвет е да се върнеш и да тръгнеш по него... Е, ако твърдо си решил да продължиш направо, имаш две възможности. Едната е да минеш отдолу, през мините за желязо. Тук копаем руда за фабриката на Белобрадия — нали знаеш, много играчки имат и железни части. Нашите хора под земята ще ти помогнат, но е много вероятно да срещнеш и разни зловредни твари. Няколко хълма по-нататък тунелите ще те изведат на открито.

Джуджето подвиква сърдито на дракона и продължава:

— Другата възможност е да минеш отгоре. Само че отвъд този хълм започва царството на троловете. Трудничко ще се разбереш с тях, защото са глупави и зли до мозъка на костите. А след тяхната територия има и други владения, но не мога да ти кажа чии — ние, джуджетата, не ходим натам. Това са пътищата, по които можеш да минеш.

Джуджето дръпва юздите на дракона и потегля, а ти оставащ да разсъждаваш кой път е за предпочитане.

Ако решиш все пак да повярваш на Мустел, мини на **106**.

Ако искаш да тръгнеш през мините, продължи на **188**.

Ако избереш пътя по хълмовете, прехвърли се на **224**.

— Я го гледай ти дребосъка! — възкликва Нилс. — Е, сега вече ще падне веселба! Хайде, гадове, дайте да потрошим кокалите на тия мекотели! Тъкмо няма да разчитаме само на сополивите им обещания.

При тези думи цялата банда връхлита насреща като лавина. Ерик ловко препъва Нилс и отскача от удара на Уве. Ти се хвърляш в краката на тромавия Арне и той се търкулва по склона към замръзналата река. Но битката е неравна. След минута лежиш затиснат под тежестта на Свен, който те бърхти с всичка сила. Останалите трима са се скупчили върху Ерик. Чуваш го как изкрещява от болка.

Мини на [153](#).

Без да губиш нито секунда, ти изхвъркваш навън и се хвърляш към шейната. С един замах я мяташ в каросерията и хукваш обратно, ала преди да се добереш до кабината, едрият Свен ти подлага крак. Падаш в снега и изохкваш от болка, когато върху ребрата ти се стоварва жесток ритник.

— Оставете го! — чуваш яростния вик на Ерик.

Опитваш да се надигнеш, но Свен вече е седнал върху теб и те млати като боксова круша. Доколкото можеш да прецениш по крясъците и пъхтенето, останалите трима са се нахвърлили върху брат ти.

Продължи на [153](#).

След дълго колебание се ориентираш горе-долу по положението на слънцето и тръгваш натам, накъдето би трябвало да е правилната посока. Ала дори от върховете на хълмовете не виждаш никакво доказателство, че си прав.

Два часа обикаляне между възвишенията отново те довеждат в гора. Високите дървета окончателно объркват представата ти за посока. Няма и пътечка, по която да тръгнеш. Съвсем си се заблудил.

Изведнъж над главата ти се посипва снежен прах. Катеричка! Застинала е неподвижно на клона и те наблюдава с лъскавите си черни очи. Става ти весело въпреки всички неприятности.

— Катеричке, катеричке, кажи ми къде да намеря пътя? — усмихваш се ти.

Мини на [5](#).

Пристъпваш тихо към отвора, в който изчезна тролът. Предпазливо подаваш глава иззад ръба и веднага се дръпваш назад с надеждата, че врагът не те е забелязал. От другата страна има огромна мрачна зала. Сред нея се издига грубо издялана гранитна поставка, върху която лежи голям каменен жезъл. Застанал наблизко, тролът разсъждава на глас:

— Чудна работа, и зад поставката го няма! Сигурно е тръгнал навън. И тогава ще го хванат другите двама... а като го хванат, ще го изядат веднага! Хей, чакайте! Ами за мене?

Тежките стъпки се понасят към изхода. Не ти остава нищо друго, освен да прилепиш гръб до стената. Но разтревоженият трол изскача и профучава покрай теб, без изобщо да те забележи. Изчакваш го да изчезне по коридора и влизаш в залата.

Мини на [132](#).

Мини на [127](#).

Когато стъпките и гласовете заглъхват напълно, ти предпазливо подаваш глава от палатката. Наоколо няма никой. Само на няколко крачки от теб през снега се нижат две следи. Пристъпваш натам. Едната следа е от подковани войнишки обувки — сигурно тази на Нилс. Но другата... ама че следа! Ходилата са широки цяла педя и дълги поне три, а крачката е най-малко два метра. Да, хубав противник си имаш вече. Дано не му паднеш в ръцете...

За щастие, следите водят далече настрани от твоя път. Сгъваш палатката и отново поемаш напред.

Мини на [223](#).

Отново поклащаш глава.

— Съжалявам, Локи, но няма да ти помогна. Струва ми се, че в тази работа има нещо не съвсем...

Внезапен трус разлюлява цялата зала. Лицето на Локи се разплува пред очите ти, размива се, за да се появи след миг съвсем различно — подпухнало, брадясало, неприятно, с мнителен и зъл поглед. Дрехите на изтънчен благородник вече са прости дрипи от необработена кожа. Хвърляш бърз поглед из залата — къде изчезна цялото великолепие? Стени от гола скала, покрити с плесен и паяжини. Оглозгани кокали се ваят по купчината едри камъни, която само допреди миг беше маса. Това ли била трапезата? Стомахът ти започва да се бунтува.

— Демоооон! — изревава Локи с продран глас. — Пак ли доведе някой, дето знае истината за мен?

— Ама той ми вярваше, господарю...

— Сто тояги на голо! Пак не успях да измамя никого! Не чакаш Локи да се сети и за теб, а хукваш към изхода с всичка сила. На пътя ти се изпречват два отвратителни демона — сигурно онези, които се представяха за лакеи. Привеждаш глава и ловко се шмугваш между тях. Двамата опитват да те сграбчат, но в резултат се получава само братска прегръдка. Оставяш ги да си разменят нежности и излиташ навън като стрела.

Мини на [167](#).

Предполагаш, че ще започнат да бъркат из джобовете ти, но процедурата се оказва много по-проста. Най-дългият върколак те хваща за краката, провесва те с главата надолу и започва да тръска. От джобовете ти се изсипват палатката на Сноболд и планинският кристал на Белия въглищар. Когато кристалът тупва на земята, всички впиват погледи в него — явно никога не са виждали подобно нещо. Водачът се пресяга и с едно хващане за шията те изправя на крака.

— Какво е това? — пита той. Другата му ръка стиска кристала, който хвърля ярки искри в полумрака на заслона.

Какво ще му отговориш?

„Нищо, просто дрънкулка без всякаква стойност“ — мини на [20](#).

„Планински кристал, подарък ми е от Белия въглищар“ — мини на [13](#).

„Огромен диамант, струва повече от всичко на света“ — мини на [233](#).

„Омагьосан камък, който го пипне, веднага ще умре“ — мини на [241](#).

Ерик се опитва да протестира, но всичките му доводи са напразни. Решил си твърдо. Накрая той вдига към тавана здравата си ръка.

— Добре, ще се спускаш. Не че имаме кой знае какъв шанс, но поне да опитаме.

Ти си настроен много по-оптимистично. И защо не? Нали Коледа е време на надеждите!

Мини на [214](#).

Захвърляш жезъла и побягваш към дъното на залата. Забелязваш отвор в стената и без колебание се втурваш по него. Зад гърба ти громолят стъпките на троловете. Тунелът завива наляво, после надясно. И изведнъж свършва — попаднал си в задънен коридор!

Троловете зад теб надават зловещ гърлен смях. Но изведнъж в стената до теб като по вълшебство се отваря проход — проход, през който виждаш лунна нощ и тъмните силуети на обсипани със сняг ели. Без нито секунда колебание скачаш в загадъчния отвор.

Мини на [134](#).

— Така ли? — В очите на вещицата проблясват злобни пламъчета. — Е, добре. Така или иначе, лопатата е само въпрос на традиция. Нищо не ми пречи да се справя и без нея.

Отскачаш назад, но вече е късно. Вещицата се спуска към теб, разперила криви пръсти с остри и невероятно мръсни нокти. Как ли ще се развие ситуацията?

Провери шанса си — посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 5 — мини на **166**.

От 6 до 10 — прехвърли се на **158**.

Внезапно от джоба ти долита гласче:

— Не го прави.

Изваждаш гущерчето и го повдигаш пред очите си.

— Кое да не правя? И защо?

— Не взимай нищо от съкровищницата на Никел. Колкото и малко да е, той моментално ще усети липсата му и ще пристигне. А като дойде, повярвай ми, няма да бъде в особено добро настроение.

Замисляш се и стигаш до извода, че гущерчето навярно е право.

— Добре. Благодаря, че ме предупреди.

— Няма нищо. Нали ми спаси живота.

Захвърляш диамантите обратно, излизаш от залата и продължаваш напред. Коридорите сякаш нямат край. След още два или три часа си толкова изтощен, че се налага да преспиш върху купчина пръст. Събуждаш се схванат, но силите ти са се възвърнали. Продължаваш упорито напред и след дълъг път през мрака най-сетне в далечината започва да се мерзелее светло петно.

Втурваш се напред. В очите ти болезнено нахлува ярка слънчева светлина. Мините са свършили!

В стената отляво забелязваш плитка ниша, където са оставени няколко фенера. Слагаш и своя до тях. После изваждаш от джоба си гущерчето и то бързо изчезва назад в тунела.

Можеш да продължиш към светилището на Аполон.

Мини на **208**.

Благодариш и се заемаш да разпънеш палатката. Очаквал си да прекараш една студена нощ, но тънката магическа тъкан задържа под купола всичката топлина. Заспиваш сладко и на сутринта се събуждаш по-бодър, от когато и да било.

Навън времето е чудесно. Спускаш се от този хълм, после изкачваш другия. На върха му изваяните от вятъра форми на скалите свършват — тук напускаш царството на виелиците.

Мини на [187](#).

Този път шансът е на твоя страна. Изненадан от внезапното нападение, Нилс Бюкерсон размахва ръце и изпуска жезъла. Веднага отскачаш две крачки назад, за да огледаш положението.

Леденият великан извърща глава и по лицето му се изписва недоумение. Моментът е добре дошъл за пленника. Белия въглищар се хвърля покрай леденото туловище към своето вълшебно оръжие. Но разстоянието изглежда прекалено голямо.

През главата ти за част от секундата прелитат стотици мисли. Какво да направиш по-напред? Ледения великан ще се опомни всеки момент и може да хване Белия въглищар, преди да се е добрал до жезъла. Но от друга страна... Нилс Бюкерсон може и да не е най-силният, но категорично го смяташ за най-опасния в тази зала.

Възможностите са две.

Ако опиташ да вземеш жезъла и да го хвърлиш на Белия въглищар, мини на **216**.

Ако предпочетеш отново да се хвърлиш върху Нилс, продължи на **168**.

Тръгваш направо през снега. Скоро приближаваш малко заледено езерце между хълмовете. И за твоя радост тук има някой! Някакъв рибар е пробил дупка в леда и търпеливо седи край въдицата си. Странно изглежда този рибар — с вехт окърпен кожух и рошава ушанка, върху която е нахлупил широкопола сламена шапка с пауново перо.

— Извинявайте, можете ли да ми кажете къде се намира светилището на Аполон?

— Ш-ш-ш-т! — прекъсва те рибарят толкова свирепо, че неволно се свиваш. След това продължава с тих глас: — Тук рибата е хитра и чува добре. Ако продължаваш да крещиш, ще разгониш всичко и довечера ще се върна с празна кошница.

— Добре — отвърщаш ти също шепнешком. — Но бихте ли ме упътили все пак, макар и тихичко?

Рибарят те измерва с лукав поглед.

— Ще те упътя, но и аз искам да свършиш нещо за мен. Виждаш ли горичката там вдясно? Иди и събери съчки, за да мога да си запаля огън, като хвана риба.

Кимваш и тръгваш към горичката. Мини на [141](#).

Замъкът на троловете се оказва просто купчина сиви скали наврѝх хълма. През широк отвор двата трола те внасят в нещо като пещера и те помъкват по дълги коридори, грубо изсечени в камъка. Скоро се озоваваш захвърлен пред грамадна канара, която с известно усилие на въображението би могла да се сметне за трон. На него седи отвратителен трол с тъпа и зловна физиономия. По всичко личи, че некадърно направеният трон не му е особено удобен. Най-вече по лошото му настроение.

— Какво, закуската ли ми носите? — пита той с дрезгав, боботещ глас.

Двамата ти пазачи се споглеждат.

— Не, ваша милост, просто искахме да ни го разделите...

— Глупаци! Камъни безпросветни! А аз какво ще ям? Двамата се замислят за доста дълго време. След това единият жално отронва:

— Ама ние сами си го хванахме, значи сами трябва да си го ядем. Нали така?

— Така, така! — потвърждава другият трол.

Този път гневът на Главния трол е безграничен. Не си и предполагал, че в каменната му глава може да се крие подобно красноречие. В течение на пет минути, без нито веднъж да си поеме дъх, той обсипва кандидатите за закуска с епитети като: „монолитни тиквеници“, „гранитни чукундури“, „безмозъчни сталактити“ и още безброй шедьоври на изящната словесност. Стъписаните тролове сякаш изобщо са забравили за теб. Може би сега е моментът да избягаш. Ако опиташ незабелязано да се измъкнеш от пещерата, мини на [154](#).

Ако решиш да изчакаш още малко, продължи на [60](#).

Мини на **189**.

Домът на Сноболд не е по-висок от другите и се налага да ходиш приведен, за да не забиеш глава в тавана. Столовете също се оказват неподходящи за твоя размер, но стопанинът ти осигурява куп меки възглавници, върху които се настаняваш удобно. Колкото до гощавката — тя е просто великолепна. Сноболд с гордост твърди, че само джуджетата умеят да готвят така. И сигурно е прав.

Когато приключвате с трапезата, Сноболд сяда край огнището, запалва опушена глинена лула и започва обяснението.

— За да ме разбереш по-лесно, ще ти кажа, че от твоя гледна точка Страната на белите хълмове е мястото на зимните легенди и приказки. Тук живеем всички, за които си чувал някога в тези предания. — Той пуска облаче дим и намига дяволито. — Има и мнозина, за които сигурно не си чувал, но за тях също се разказва в една или друга легенда. Ако ми обясниш какво те води насам, сигурно ще мога да ти помогна или поне да те упътя.

Разказваш му накратко историята си. Накрая въздъхваш и приключваш:

— Това е. Счупиха ръката на брат ми и натрошиха шейната, с която се готвехме да участваме в утрешното спускане. Страшно ми се иска Ерик да оздравее и да спечелим голямото състезание, но няма как...

Рошавите вежди на Сноболд подскачат нагоре.

— Защо да няма? В Страната на белите хълмове не съществуват невъзможни неща, кълна се в брадата си!

Мини на [215](#).

Главата сякаш е издялана от пиан скулптор. Към безформеното тяло нескопосано са прикачени огромни крака и ръчища. Човекоподобното създание от синкавочерен лед е високо поне три човешки ръста. Значи така изглежда отблизо прословутият Леден великан, за когото те предупреждаваше Мустел!

— Разбрах от джуджетата, че си тръгнал към светилището на Аполон — обажда се Нилс Бюкерсон. — После една стара позната ни упъти... Ето че моят добър приятел Ледения великан вече си има роб!

Докато ти връзва ръцете, Нилс добавя тихичко:

— За съжаление той е доста тъп и едва ли ще те удържи за повече от ден-два. Само че това време ще ми стигне, за да стигна пръв до Аполон и да поискам своето желание. Наградата в утрешното състезание, разбира се. А ти, приятелче, оставаш на сухо. Чао!

Колкото и да ти е тъжно, Нилс има право. Тази игра е загубена... но все пак би могъл да я започнеш отначало.

Бръкваш в джоба си — да, перлата е там и опарва пръстите ти. Измъкваш кръглото топченце и с бързо движение го притискаш към туловището на Великана.

Изпод ръката ти изригва облак пара. Изпускаш перлата, но тя вече се е впила в леда и прояжда пътя си навътре. С ужасяващ рев Ледения великан те изпуска — за щастие в дълбокия сняг. Надигаш се замаян и гледаш как гигантът трескаво се мъчи да изчовърка перлата от гърдите си. Напразно — след броени секунди от него остава само купчина ледени отломки, които бързо се топят. Това е заслужил, проклетникът!

Парата постепенно се разсейва и сред разтопения сняг се оформя жълтеникав кръг от суха трева. В средата блести огнената перла. Навеждаш се да я вземеш.

Едва сега Нилс Бюкерсон осъзнава, че е загубил могъщия си съюзник. С изкривено лице той изважда ножа и се втурва към теб. Но когато протягаш насреща му огнената перла, Нилс изведнъж губи кураж и панически побягва към горичката. Откъде да знае, че тя е опасна само за леда и снеговете?

Внезапно в далечината отеква тропот на копита. Втурваш се към пътя, за да спреш колесницата на Тор.

Мини на [124](#).

Събуждат те гласове. Все още сънен, ти се вслушваш в тях и изведнъж трепваш — та това е гласът на Нилс Бюкерсон! Но колкото и мрачни чувства да ти навява той, другият звучи още по-неприятно. Грубото, боботещо гласище още с първите си звуци внушава мисълта за някой много глупав, но в същото време силен и зъл.

— Само ела с мен, двамата лесно ще го хванем — увещава Нилс загадъчния си събеседник. — Той не познава страната, а дори и да си намери водач, едва ли ще открие някой по-умен и опитен от теб.

— Правилно! — отвърща боботещият глас. — Аз съм пребродил надлъж и шир цялата страна и я познавам по-добре от всички! Като хванем онзи хлапак, ще го задържа за роб! А пък... защо ли не взема да задържа и теб? А?

— Аз ще ти доведе други роби. Само да се справим с този, веднага ще се върна в моя свят за още — отговаря Нилс Бюкерсон.

Че няма да доведе роби, е ясно като бял ден. Друго е лошото — Нилс май си е намерил съюзник. Затаяваш дъх с надеждата двамата врагове да не забележат бялата палатка на заснежения фон. Така и става. Не след дълго чуваш хрущене на стъпки и гласовете заглъхват в далечината.

Мини на [31](#).

Монахът допива поредната кана вино и потъва в дълбок размисъл. След това внезапно заявява с напълно трезвен глас:

— Знаеш ли какво, реших занапред да се установя в това градче. Тук имат най-хубавото вино, което съм пил някога. Какво повече може да иска човек от живота? И огнената перла няма да ми трябва повече. Вземи я за спомен от мен. Пък може и да ти свърши някаква работа, предстои ти още път през ледовете. Аз вече нямам закъде да пътувам, тук ще остана навеки.

Полагаш усилия да го разубедиш за подаръка, но монахът е непреклонен. Налага се да приемеш огнената перла, за да не го обидиш. Разделяте се като добри приятели и отново поемаш пътя си.

Мини на [156](#).

Напрегнато очакваш какво ще последва и събитията не закъсняват. Главатарят очевидно е решил, че трябва да покаже на глутницата кой командва тук. Без да изрече нито дума, той с един скок се озовава върху най-близкия върколак и впива зъби в гърлото му. Но тази мярка е малко закъсняла. Предишното колебание вече е дало на останалите повод да се усъмнят в неговата власт. Из заслона се надига злобно ръмжене и след броени секунди настава пълен хаос. Глутницата мигновено се превръща в кълбо от зверове, вчепкани в схватка на живот и смърт.

За щастие върколаците са толкова улисани в боя, че никой не ти обръща внимание. Грабваш кристала и палатката, пролазваш край стените и изскачаш от заслона. След няколко минути разбойническото свърталище остава далече назад.

Мини на **200**.

Оглеждаш спътниците си. Странно — целите им лица са окосмени, брадата започва направо под очите, а косата — от веждите. Ругаят се често-често и всеки път, когато отворят уста, в нея се мяркат доста повече, по-дълги и по-остри зъби, отколкото се полага на нормален човек. Никога не си виждал върколак, но решаваш, че такава външност би му подходила напълно.

— Стойте! — внезапно нарежда онзи, който те спря пръв. — Я да вземем да го претърсим още тук! А после ще го заколим. Останалите изобщо няма да разберат. Защо да делим с тях?

— И като се върнем, ти ще си първият глупак, дето ще се похвали с новите придобивки — мрачно отвърща друг. — Пък и да не се похвалиш, как ще ги скриеш?

Първият намира довода за разумен и групата отново те повежда напред.

Мини на [55](#).

Тесният път към фермата на чичо ти минава между реката и гористия склон на хълма Тагеборг. Спираш на мястото, където се случи всичко, излизаш в снега и с премрежени очи поглеждаш надолу. Някъде там са останките от шейната, на която брат ти възлагаше толкова надежди. Вече е късно, магазинът е затворен, а и нямате пари за нова. Нищо, ще минете и без наградата. Само дано Ерик да оздравее по-скоро...

Сепва те шумът на приближаващи мотоциклети. Скачаш в камионетката, но двигателят само кашля и отказва да запали. Ех, ако Ерик беше тук! Но нямаш време за безсмислени пожелания. Иззад завоя блясват лъчите на фарове и пред теб отново спират мотоциклетите на бандата. Нилс Бьокерсон допива тъмна бутилка и я праща настрана в снега.

— Дайте да си довършим работата, гадове! Иначе този пикльо ще вземе да разкаже на кмета кой ги подреди така и ще видим утре наградата през крив макарон! Не бива да се измъкне жив!

Изскачаш от кабината и побягваш нагоре по склона. Все още не подозираш колко пияни са четиримата. Надяваш се скоро да зарежат преследването. Но когато запратен железен прът се забива в снега до теб със сила, която би те убила на място, разбираш, че положението става отчаяно. Този път се налага да спасяваш живота си!

Чуваш наоколо ръмженето на мотоциклети и по звука се досещаш, че са пресекли направо по горските пътеки, за да те обкръжат. Ако не предприемеш нещо, ще се окажеш в обръч. Опитваш се да бягаш нагоре, но мотоциклетите са по-бързи — скоро трясъкът на двигателите се чува отвсякъде. Сега ще започнат да претърсват горичката и ще те намерят.

Внезапно погледът ти пада върху една голяма ела. Заснежените клони са надвиснали като дебела завеса. Ако се вмъкнеш под нея...

Разгръщаш клоните внимателно, за да не събориш снега от тях, после се промушваш под елата. Отдолу мястото не е много, но все пак осигурява убежище. Лошото е, че с напредващата нощ студът става все

по-силен. Бавно замръзваш, но нищо не можеш да сториш — при всяко твое движение от клоните се рони сняг, а това засилва риска четиримата да те открият. Скоро започва да те наляга дрямка. Студът сякаш отслабва...

Изведнъж в лицето ти блиска ярка светлина. Отваряш широко очи — точно пред теб в нощния мрак се е отворила врата, а отвъд нея блестят заснежени хълмове, огрени от ярко слънце. Неволно надигаш глава и от клоните над теб отново се посипва сняг.

Стресва те яростен вик. Нилс Бюкерсон вече е бил подминал елата, но шумът на падащия сняг го е накарал да се обърне. Само след миг той се хвърля към теб, а в ръката му блести острие на нож. Избирай веднага!

Ако се опиташ да избягаш през отворената врата към онзи слънчев свят, мини на **191**.

Ако се опиташ да премериш сили с пияния Нилс, мини на **89**.

— Откъде пари? — жално възкликваш ти. — Не виждате ли, че и аз съм сиромас като вас.

Най-едрият разбойник те оглежда навъсено. Явно се колебае дали да ти повярва.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#), за да провериш шанса си.

От 1 до 5 — мини на [64](#).

От 6 до 10 — прехвърли се на [242](#).

Измъкваш от джоба си каменното парченце, разравяш снега и го притискаш към коравата скала.

— Отвори ми проход! Надолу, надълбоко, към дъното на клисурата, точно до подножието на Тръбата на воя!

Камъчето се разпада на прах и в същия миг скалата със скърцане се отмества настрани, за да отвори широк стръмен тунел. Веднага се вмъкваш вътре, на завет от ударите на Зимната виелица. И докато слизаш надолу, все ти се струва, че в заглъхващия ѝ глас се прокрадва безкрайно учудване.

Обгръща те непрогледна тъма. Спускаш се пипнешком и сякаш минава цяла вечност, докато най-сетне наклонът намалява. Пътят напред започва да става все по-равен и накрая плавно поема нагоре.

Спираш. Отпред лъха мразовит въздух. Тук някъде ще се отвори пътят към Тръбата на воя. Енергично разтриваш длани, за да се стоплят, после поемаш решително напред.

Мини на **131**.

Тръгваш по дирята от счупени клони и след половин час излизаш в другия край на гората. Неволно притваряш очи — под яркото зимно слънце снегът наоколо блести ослепително като хиляда прожектори.

Преди да ги отвориш отново, нечий огромни ръце те сграбчват като клещи и земята изчезва изпод краката ти. Ето значи къде са устроили засадата!

Мини на [44](#).

— Правилно! — усмихва се сфинксът. — Човекът в утрото на своя живот, като малко дете ходи на четири крака. Когато е в зенита на силите си, ходи на два, а когато остарее, във вечерта на живота си, търси помощта на бастун. Знаеше ли я от легендата, или сам се досети?... Добре де, няма значение. Минавай. Аполон е вътре и ще те посрещне.

Мини на [99](#).

Отпред се появява нещо като каменен заслон, струпан в ниското между два хълма. Блъсват те грубо вътре, където на голия под седи грамаден мъж. Невероятно дългите зъби стърчат от устата му, дори когато е затворена. Неволно помисляш, че това сигурно е водачът на глутницата. И се оказваш прав.

— Виждате ли колко е умно, че тръгнахме на две групи? — подмазва се един от твоите придружители. — Ако нямахме такъв мъдър водач, отдавна да сме измрели от глад!

— Само че и на две групи продължавате да ловите все дребен дивеч, мързеливци! — гневно крясва водачът. — Какво да му вземем на тоя нещастник? Съдраните дрехи ли? За едно ядене даже няма да стигне!

Побиват те тръпки. Ама че перспектива!

— Претръскайте го!

Мини на **33**.

Заставаш на пътя и като засенчваш очите си с длан, оглеждаш внимателно далечината. Не се ли задава някой? Не, само така ти се струва...

Но това, че някой те хваща за врата и те повдига над земята, вече не ти се струва. Висиш стиснат в две огромни лапи срещу безформеното лице на Ледения великан. Отдолу злобно се хили Нилс Бюкерсон.

— Упорито е детенцето — иронично процежда той. — Успя да стигне до Аполон преди нас. Само че до утрешното състезание вече няма да стигне. Какво ще кажеш, Великане?

— Същото! — отвръща Ледения великан. — Да го пуснем ли от Острия зъбер да полети?

— Добра идея — съгласява се Нилс. — Хайде натам! Пред очите ти за момент се мярва гористият хълм. Сега забелязваш и острата скала на върха. Единият ѝ край е полегат и сигурно може лесно да бъде изкачен, но другият е отвесен и висок поне петдесет метра. Ето значи откъде ще те хвърлят!

Остава ти само една последна надежда. Имаш ли огнена перла?

Да — мини на **45**.

Не — мини на **11**.

— Добре, защо не ме оставите на мира? Искам само да си разпъна палатката и да прекарам нощта тук.

— Как тъй да те оставим на мира? — учудва се безпътният глас.
— Какви виелици ще сме, ако почнем да оставяме всекиго на мира?

— Същите, както и досега — опитваш се да ги успокоиш ти. — Не виждам защо е нужно да погубвате хората.

Воят на виелиците отново става неразбираем — сякаш хиляди гласове спорят помежду си. След това дочуваш ясно думите:

— Върви подир нас! Най-голямата виелица ще ти разкаже защо.

Ако се съ согласиш да тръгнеш с виелиците, мини на [16](#).

Ако откажеш, продължи на [225](#).

Ако опиташ да потърсиш спасение от късчето пурпурен мрамор, прехвърли се на [239](#).

Ето значи какво била замислила вещицата! Как можа да забравиш приказката! Защо ли ти трябваше пустата гощавка?

— Седни, мило момче, не ми създавай неприятности — гласът на бабичката е почти ласкав. — Ще стане бързо, нищичко няма да усетиш. Повярвай ми, не си първият.

Изглежда, че не разполагаш с богат избор. Какво ще направиш?

Ще откажеш — мини на [36](#).

Ще седнеш на лопатата направо — мини на [23](#).

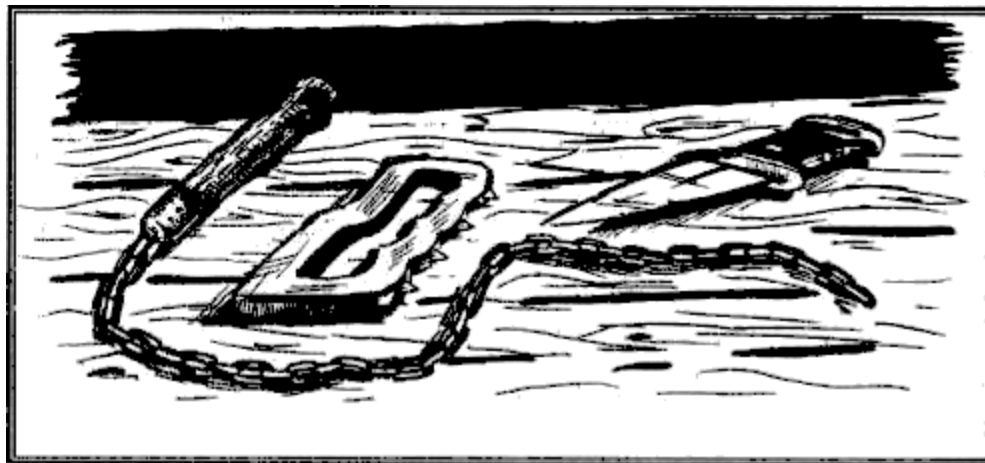
Ще седнеш на лопатата напреки — мини на [219](#).

Без колебание насочваш шейната си по най-бързия, но и най-тежък маршрут — през гората. Знаеш, че тук те чакат опасни препятствия — ниски клони, преспи, дървета, затрупани корени. Все едно, готов си да поемеш риска. По всички други маршрути се заобикаля твърде много. Оглеждаш се за съперници и с изненада откриваш, че цялата група е завила по открития склон. През гората се спускате само ти... и Нилс Бюкерсон. Добре, ще видим кой е по-бърз!

Двете шейни си проправят път между дърветата и от време на време почти се докосват. Нилс използва тези моменти, за да те обсипва с люти закани. А от всичко преживяно досега имаш пълни основания да вярваш, че няма да се задоволи само с приказки. Как ще постъпиш?

Няма да обърнеш внимание на заканите — мини на [237](#).

Ще използваш момента, за да го събориш от шейната — продължи на [229](#).

Кавгата на троловете продължава доста време. Най-сетне те стигат до мъдрото решение да те разделят на три равни части. Почти като цар Соломон. Само че тази перспектива не те радва особено. Решаваш да се отървеш, като опиташ да ги скараш отново.

— На три равни части? Та какво ще остане от мен тогава? Ще разберете ли, че сте яли изобщо? Нима не е по-честно да ме вземе само един, та поне да се знае, че е хапнал нещичко?

— Правилно! — потвърждават в един глас тримата тролове. — Обаче как да решим кой от трима ни?

Трескаво съобразяваш.

— Защо да не си поиграем на сляпа баба? Който ме хване, той ще ме изяде!

— Какво е това сляпа баба?

Стопаните на пещерата не са особено схватливи и се налага няколко пъти да им обясняваш правилата. Но когато най-сетне проумяват, тримата потриват доволно ръце.

— Значи връзваме си очите и който те хване, той ще те яде. Чудесно!

Мини на **88**.

Изтощен и облян в пот, най-сетне достигаш върха. Няколко секунди стоиш неподвижно, докато си поемеш дъх, после се оглеждаш наоколо.

Около теб във всички посоки се простират безброй бели хълмове. Далече долу пушат комините на селцето. Странно, защо ли сега ти изглежда още по-отдалечено? Макар и уморително, изкачването все пак не беше чак толкова дълго.

Отдясно измежду хълмовете се издига тънка струйка дим, но не можеш да различиш откъде. Слънцето е увиснало високо над главата ти. Да... даже слънцето ще трябва да запишеш в списъка на странните неща — нали преди малко беше вечер. Ярките му лъчи греят, но не топят. Нямах ни най-малка представа къде си попаднал, нито пък как е станало това.

Какво ще направиш?

Ще се спуснеш към селцето — мини на [147](#).

Ще тръгнеш към далечната струйка дим — мини на [10](#).

Ще изчакаш на върха, за да видиш какво ще стане — мини на [231](#).

Свиваш се още по-навътре в пукнатината и зачакваш търпеливо. Не след дълго от двете посоки на коридора отново долитат тежки стъпки. Тримата тролове се срещат точно пред теб.

— Няма го при Каменния жезъл!

— И навън го няма! Ти... да не си го намерил и изял, а? Я ми дъхни да видя миришеш ли на човешко... Хм... не го е изял...

— А защо не ми дъхнете и вие?... Добре де, след като никой не го е изял, значи е тук някъде.

— Хайде да потърсим!

Тримата се разделят и тръгват в различни посоки. Единият минава точно покрай теб. Изведнъж спира и надава тържествуващ вик. Открил те е!

Опитваш се да бягаш, но вече е късно. Само след миг троловете пируват с теб...

Един съвет, Пер — друг път не стой на едно място, когато си имаш работа с тролове!

Колкото и да не ти се иска, след двацет минути трябва да признаеш, че доктор Тулеман е бил прав. Отначало дежурният сержант те изслушва внимателно и обещава веднага да открие виновниците. Но когато споменаваш името на Свен Анселблат, физиономията му става кисела и разговорът преминава в територията на неопределените догадки.

— Не можеш да бъдеш сигурен кого си видял — заявява накрая сержантът. — Било е тъмно, не си имал много време да ги разглеждаш... С две думи, трябва да проучим нещата. Хайде сега, прибирай се. Утре ще ида до болницата да разпитам и брат ти.

Той се измъква иззад бюрото, прави няколко крачки из тясната приемна и застава с лице към прозореца. Настава мълчание. Изчакваш минута-две и вече се готвиш да излезеш, когато сержантът подхвърля, без да се обръща:

— Слушай, момче, не ми се иска да те пускам така. Току-виж пак те срещнали ония побойници. Дали пък да не те придружа до фермата?

Ако приемеш предложението му, мини на [236](#).

Ако предпочиташ да се прибереш сам, мини на [204](#).

— Е, нищо — зловещо се ухилва разбойникът. — Щом нямаш пари, все ще трябва да извлечем някаква полза от теб. Най-добре ще е да ти прережем гърлото за развлечение. Е, какво ще кажеш сега. Още ли нямаш пари?

Ако упорито повториш, че нямаш пари, продължи на **238**.

Ако предпочиташ да се разделиш с парите, мини на **173**.

Слизаш надолу по хълма, обкръжен от новата си компания. Отблизо забелязваш още нещо странно — целите им лица са покрити с косми, брадата започва направо под очите, а косата — от веждите. Никога не си виждал върколак, но тези изглеждат достойни кандидати за титлата.

— Спрете! — изведнъж командва първият. — Я дайте да го претръскаме още тук и да си поделим каквото носи! Като му кльцнем гръкляна, ще го заровим в снега и другите никога няма да разберат.

— Ама някой веднага ще те натопи на водача — кисело се отзовава друг. — Няма да живееш много по-дълго от тоя тук, нито пък ще свършиш по-богато.

Следва размяна на свирепи погледи и ръмжене като във вълча глутница. Най-сетне отново те повеждат надолу. Засега прерязването на гърлото се отлага... макар че това още нищо не значи.

Мини на [55](#).

— Имам още едно желание. Докато идвах насам, помолих един мечок за помощ. Той поиска в замяна да измоля свобода за семейството му, което си пленил.

Лицето на Аполон помръква.

— Това не биваше да го казваш! Толкова исках да имам най-голямата зоологическа градина на света — каква ще е тя без мечки?

— Че може ли да има по-голяма зоологическа градина от самата природа? — възразяваш ти. — Вече я имаме, трябва само да я пазим и да се грижим за нея.

Изведнъж Аполон се усмихва широко.

— Хей, приятелю, ти си бил не само смел, но и мъдър! Добре. Щом мислиш така, значи заслужаваш да изпълня и това желание. Ще пусна мечешкото семейство. Ела.

Тръгваш след него навътре в светилището. С изненада разбираш, че колкото и малко да е изглеждало отвън, човек може да обикаля с дни, без да стигне до края му. Най-сетне излизате в огромен парк, изпълнен с клетки за зверове. Аполон вади връзка сребърни ключове и отключва една от дебелите врати.

— Бягайте на свобода! Обещах я на този младеж.

Без да чакат втора покана, мечките изскачат и се втурват през дърветата.

Мини на [199](#).

Мъглата упорито не желае да се вдигне. Няма как, трябва да пренощуваш тук. Едва на сутринта отново грейва ярко слънце. Все пак най-важното е, че не загуби посоката. Сега поне знаеш със сигурност накъде да вървиш.

Мини на [40](#).

— В зората на дните, още по времето на Първата зима се появили Зимните виелици. Тогава те не били зли, както сега. Помагали на всекиго — хвърляли над житата дебела снежна завивка, покривали разкаляните пътища с бяло наметало, надували платната на корабите по реки и морета, помагали на дърветата да отръснат последните си есенни листа.

Зловидяло се това на Господаря на студа. Не обичал той нито животните, нито хората, желаел само страдание и зло на всяка жива душа. Един ден събрал цялото си магическо умение и изковал от прозрачен лед Тръбата на воя. Поставил я в тясна клисура далече от всички и приковал няколко вихрушки да духат в нея денем и нощем.

А когато те надули тръбата, мъката за изгубената им свобода се предала на всички техни посестрими. Защото такава магия творяла Тръбата на воя. Чрез нея Господарят на студа заразил и Зимните виелици със своята ненавист към всичко живо. Оттогава сме такива и нищо не може да ни промени...

Мини на [157](#).

Мини на [127](#).

Тръгваш внимателно покрай хълма. Скоро от другата страна се появява подножието на съседен хълм и постепенно попадаш в тясна клисура — би могъл да докоснеш стените ѝ, ако разпериш ръце. Промъкваш се напред с неприятното усещане, че някой те наблюдава.

— Хей, ти там, стой! — обажда се внезапно груб глас зад теб. — Да не си останеш тук завинаги!

Явно усещането не те е излъгало. Обръщаш се — от стената на клисурата скача зад теб едър мъжага, облечен в бели кожи. Няколко тупвания от другата страна ти подсказват, че има достатъчно спътници.

— Хайде с нас! — нарежда ти същият тип. — И да не си помислил да бягаш, ще те хванем за нула време.

Продължаваш напред, но вече не си сам. Казват, че с дружина пътят бил по-весел. Кой знае... Имаш известни съмнения по въпроса.

Мини на [49](#).

Изскачаш иззад храста и побягваш през снега, но дългите крака на Ледения великан са много по-бързи от твоите. Скоро увисваш над земята, приклещен в две груби ръце.

Мини на [44](#).

Изчакваш неприятелите ти да се отдалечат достатъчно и тръгваш по дирята им. Скоро следите на Нилс изчезват и ти се досещаш, че е убедил Ледения великан да го носи. Винаги си е бил такъв — умее да залъгва по-глупавите от него. Сега двамата ще се движат още по-бързо. А като се убедят, че не си ги изпреварил, ще имат време да ти устроят капан. Къде ли можеш да очакваш неприятната изненада?

След поредното спускане навлизаш в гъста елова гора. Дърветата са някак странни — симетрични и красиви като на картинка, посипани с пухкав сняг. Без никакъв труд откриваш следата на противника. Там, където е минал Ледения великан, снегът е съборен, а клоните — изпочупени.

Мини на [121](#).

Скачаш върху Никел и се опитваш да го задържиш. Но той с лекота те отхвърля настрани.

— Така ли? — отеква из тунела гневният му глас. — Не стига, че минава отгук без разрешение, ами отгоре на това има и нахалството да ме нападне! Заслужаваш да те оставя тук навеки!

С тези думи той удря по стената и каменният свод се срутва върху теб. Жалко... Не беше добра идея да нападнеш подземен дух в собствените му владения, когато дори не знаеш на какво е способен. Друг път бъди по-хитър.

С един скок се хвърляш върху шейната и политаш надолу като стрела. Вятърът свисти край ушите ти. Сега ще види Ерик!

Но скоро разбираш, че брат ти е имал право. Сред гъстеещия здрач дърветата по склона се сливат като синкавочерна стена, в която става все по-трудно да откриваш проходи. А и както си легнал по корем, видимостта ти е силно ограничена.

Ако се откажеш от амбициите и решиш да се спуснеш надолу по-предпазливо, мини на **107**.

Ако решиш, че въпреки всичко ще се справиш, мини на **152**.

Сержантът потегля пръв. За по-внушително даже включва сирената и мигащата лампа. Намръщен от досада, ти подкарваш камионетката след него. Всичко е като в някаква отвратителна пародия на полицейски филм. Но счупената ръка на Ерик не е пародия. Нито пък провалените шансове за утрешното състезание...

Сякаш безкрайно дълго караш подир мигащата лампа по тесния път между реката и стръмните склонове на хълма Тагеборг. Леденият вятър те кара да присвиваш очи и в мрака не различаваш почти нищо. Но най-сетне пътуването свършва. Когато отпред се появяват светлинките на фермата, ти с болка разбираш, че тук ще посрещнеш Коледа не само днес, но и още много години. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта.

Внимателно се изкатерваш по първия хълм. Тук всичко изглежда наред. Изправяш се на голия му връх и виждаш, че далече напред иззад билата се издига тъничка струйка дим. Светилището на Аполон!

Тръгваш с широка крачка надолу по склона, но внезапно изотзад долита заплашителен глас:

— Хей ти там, стой на място! Да не те оставим на място ние!

Обръщаш се. Само на няколко крачки от следата ти в снега се надига едър мъжага, облечен в бели кожи. Нищо чудно, че не си го забелязал — дрехите му напълно се сливат със снега.

— Хайде, приятелче, тръгвай сега с нас. Няма накъде да бягаш, ще те хванем веднага — ухилва се той, оголвайки масивна челюст, в която зъбите, като че са доста повече, по-дълги и по-остри, отколкото се полага на обикновен човек.

Оглеждаш се — навсякъде около теб от снега се надигат подобни фигури. Повече от десет души. Няма как, ще трябва да се подчиниш.

Мини на [65](#).

— Кой си ти и защо идваш насам? — пита сфинксът.

Гласът му направо смразява кръвта в жилите — уж е спокоен и мек, но в него има нещо, което много подхожда на подобна външност. Глас на същество, способно да убива без колебания.

Опитваш се да подхванеш непринудена беседа.

— Ти сфинкс ли си? Бях чел някъде, че си стоял на някакъв път и си изяждал всички, които не можели да отгатнат гатанката ти. А когато накрая някакъв герой я отгатнал, ти си се хвърлил в пропастта. Как тъй стоиш тук здрав и читав?

— Аполон ме намери на дъното на пропастта и ме излекува. После ме взе тук да пазя светилището. И да не пускам вътре недостойните.

— Ами аз достоен ли съм? Трябва да вляза на всяка цена.

— Защо?

Отново разказваш историята си с надеждата, че вече е за последен път. Сфинксът се усмихва загадъчно и кимва.

— Добре. Хареса ми. Но ще влезеш, само ако се справиш с моите гатанки. Такава е волята на Аполон.

Мини на [14](#).

Тръгваш решително по своя път. Кой знае, може да се окаже полесен. А има и още нещо... Щом другият път е по-известен, нищо чудно да срещнеш по него Нилс Бюкерсон. Идеята да се разправи с теб едва ли е изветряла толкова бързо от тъпата му глава.

Пътят, по който вървиш, е доста утъпкан. Изглежда често използван и скоро почваш да се питаш защо ли Мустел не те упъти по него. Заобикаляш един хълм, после втори. Вече се спуска здрач, когато приближаваш края на пътя — широк черен отвор в подножието на един от хълмовете.

Докато се колебаеш, от отвора изпълзява... дракон. Истински дракон — бълва пламъци, реве като локомотив и се влачи по снега. Смайването ти нараства още повече, когато виждаш, че тегли зад себе си кола, натоварена с някакви сиви камъни. На капрата е седнало дългобрадо джудже, което небрежно управлява дракона с юзди. Ама че работа!

Преди да се опомниш, странното возило вече е до теб. Джуджето се навежда от колата:

— Привет, момче! Какво те води насам?

— Хей, страхотен транспорт имаш! — отвърщаш ти.

Джуджето махва с ръка.

— Ами, страхотен! Ако искаш да знаеш, каним се да прекратим работата с дракони. Никак не са екологични — само пускат дим и сажди. Друго си е един модерен електрокар... Та, какво казваш, те води насам?

Мини на [25](#).

Тръгваш към изхода, като непрекъснато се оглеждаш и ослушваш. Скоро тази предпазливост бива възнаградена — пред теб се мяркат сенки и чуваш грохота на тежки стъпки. Трескаво се оглеждаш и забелязваш наблизено неголям отвор в скалата. Мушваш се в него и затаяваш дъх. След малко край теб изтичват двамата тролове, които бяха излезли да те търсят навън. Чуваш ги как подхващат спор с третия някъде далеч навътре в помещението.

Сега е моментът за бягство. Изскачаш от скривалището и се втурваш към изхода. След минута вече тичаш по снега пред замъка. Спускаш се от хълма с най-голямата бързина, на която си способен. Едва в подножието спиращ и се оглеждаш, за да разбереш, че никой не те гони.

Мини на [208](#).

Чичо ви се е качил за нещо на горния етаж. Настанявате се край кухненската печка и ти разказваш накратко за втората среща с Нилс Бюкерсон и за преследването през гората. Ерик слуша настръхнал, но накрая се усмихва отново.

— Значи си надхитрил ония безделници... С мен всичко е наред. Ръката ми се оказа само изкълчена. Доктор Тулемам си скубе брадата и още се чуди как е могъл да сбърка така. Наместиха я, утре ще махнат превръзката. Имах късмет и по пътя насам — господин Свенсон ме докара до фермата. Само че какво ще правим утре без шейна...

— Имаме шейна! — възразяваш ти и разказваш за приключенията си в Страната на белите хълмове.

Когато привършваш, Ерик недоверчиво поклаща глава.

— Такива неща стават само в приказките. Просто си сънувал, брат ми.

— Добре де, а шейната от небето ли е паднала?

— Не знам. Може някой да я е забравил в гората. Или пък... Кой знае... Все едно, утре няма да мога да се състезавам с тая бинтована ръка.

— Точно така. Вместо теб ще се състезавам аз.

Мини на [34](#).

Тези няколко секунди на нерешителност са те забавили прекалено много. Основната част от групата бързо се отдалечава по склона и ти разбираш, че опасенията ти са били основателни. В никакъв случай не би успял да си проправиш път между тях. Изглежда, че нямаш друг изход, освен да рискуваш и да завиеш през гората. Ако това е решението ти, мини на **59**.

Ако се надяваш на вълшебната шейна и избереш открития склон, продължи на **163**.

Стъпките приближават неумолимо, вече кънтят само на метри от теб. Изведнъж някой се спъва в ъгъла на палатката и отвън долита грохот като от срутване на грамадна купчина лед.

— Проклетата мъгла! Пак се спънах в нещо! — изругава продраният глас на Ледения великан.

— Ако вдигаш такъв шум, няма скоро да намерим онзи приятел. Да не говорим за пътя към светилището на Аполон — обажда се Нилс Бьокерсон.

— Нали ти казах, че е на пет хълма напред!

— Само че джуджетата ми казаха друга посока.

— Излъгали са те.

— Може би. Обаче предпочитам да проверим първо на моето място, а после на твоето. Или най-напред да хванем онзи хлапак.

Докато двамата се отдалечават ти се свиваш като мишка в полусъборената палатка. Отърва се буквално на косъм! Друг път не бъди толкова самонадеян, може и да нямаш шанс.

Мини на [67](#).

Мини на **201**.

Храбро тръгваш навътре в гората, но само след няколко крачки отново се просваш по очи. Този път обаче успяваш да забележиш какво те е спънало — дебел корен, скрит под снега. И което е най-странното, оставаш с впечатление, че коренът се е надигнал като жив, за да пресрецне крака ти.

Продължаваш по-нататък, но сега напрегнато се взираш пред себе си. Още един опит за спъване — и вече няма никакво съмнение: коренът наистина се опитва да те хване за крака!

Хвърляш поглед наоколо и се стъписваш. Клоните на дърветата са се сгъстили от всички страни като плътна зелена завеса. Единственият свободен път води навън от горичката.

Ще се възползваш ли от него, макар че не си събрал и една клечица? Тук нещата май не вървят на добро. Ако решиш да се върнеш към езерото, мини на [221](#).

Ако си упорит и държиш на всяка цена да навлезеш в гората, мини на [213](#).

А може би ще се опиташ да разговаряш с тези странни дървета? Вярно, доста глупаво ще изглеждаш. И дори да се окаже, че дърветата наистина говорят (защо пък не, след като умеят да спъват?), нямаш гаранция, че с приказки ще ги накараш да променят отношението си към теб. Но ако си избрал това, мини на [193](#).

Вдигаш рамене и възразяваш:

— Не мога, Локи. Струва ми се, че такава работа не е за мен. След като даже ти не можеш да се справиш, значи трябва да потърсиш някакъв могъщ храбрец... а аз съм обикновено момче. Много ми се иска да ти помогна, но не знам дали ще имам сили да се справя...

— О, не се безпокой, момчето ми, ще имаш! Всеки, когото не познават в тази страна, с лекота би преминал през магиите около входа на пещерата. Няма да срещнеш никакви трудности. Та би ли оставил бедния Локи в беда и безизходица — тъкмо ти, който си толкова добър и честен?

Все още можеш да промениш решението си. Ако все пак решиш да помогнеш на Локи, мини на [146](#).

Ако твърдо си решил да му откажеш, мини на [32](#).

Поклащаш глава.

— С удоволствие бих ти помогнал, но трябва да бързам. Ще ме разбереш, като чуеш какво ми се случи...

Снежният дух изслушва историята ти, после тъжно навежда глава.

— Разбира се, щом е така, трябва да вървиш... Жалко, толкова ми се искаше някой да ми помогне, но не бива да те задържам. Е, ще трябва да се захвана сам с клоните...

Той измъква отнякъде дълга и тънка нишка, блестяща като коприна. Сръчно връзва единия ѝ край за счупения клон, сетне я премята над по-горния, хваща се здраво за стъблото и започва да тегли с всичка сила. Провисналият клон едва помръдва.

Като го гледаш, ти става едновременно смешно и тъжно. Ако все пак останеш да му помогнеш, мини на **100**.

Ако твърдо си решил да продължиш напред, мини на **53**.

Шейната профучава като стрела край неподвижния Нилс. Вече нищо не може да ти отнеме победата — този маршрут е по-кратък от всички останали. Знаеш го.

Но изведнъж плазовете на шейната заорават в снега като плугове. Преди да разбереш какво става, тя се преобръща. Изхвъркваш настрани и затъваш до шия в дълбока преспа. Докато се измъкваш, въздухът пред теб започва да трепти. Сред ярко сияние виждаш лице — лицето на Аполон.

— На сбогуване те предупредих, че днешният ден е ден на опрощението. Помниш ли?

— Помня... — неохотно признаваш ти.

— Тогава защо изостави противника си ранен? Защо остави злобата да те победи? Или мислиш, че един бог-лечител може да прости подобно нещо? Никога! — В очите на Аполон проблясват светкавици. — Излекувах брат ти, защото той го заслужаваше. Но ти не си достоен да спечелиш наградата!

С тези думи лицето изчезва. Изчезва и шейната. А за теб остава поуката. И възможността да повториш играта отначало, но този път с повече милост към поваления.

Троловете измъкват отнякъде стар парцал, разкъсват го на три и нетърпеливо си връзват очите. Веднага избухва нова свада — този път на тема кой шмекерувал. Използваш момента, за да влезеш в ролята на арбитър и да се увериш, че очите и на тримата са закрити както трябва. След това се отдалечаваш към средата на пещерната зала и плясваш с ръце:

— Започваме!

Тримата тролове незабавно се хвърлят по посока на гласа ти. Взимаш от пода камъче и го мяташ към отсрещната стена. Троловете наострят уши и се юрват натам. Докато ровичкат из ъглите, ти се отдръпваш с предпазливи стъпки към изхода. А щом попадаш в тунела, хукваш да бягаш по възможно най-тихия начин. След малко спираш за миг и се ослушваш, за да разбереш какво правят ловците ти.

— Не бе, глупак! Това съм аз, не е вечерята!

— Абе вече доста време го търсим, а все го няма и няма...

— Да не е избягал?

— Сигурно! Я да видим... Ха! Няма го! Завардете изходите!

— И подземията също! Не бива да стигне до Каменния жезъл, иначе всички сме загубени!

Мини на **150**.

Хвърляш се настрани, но клоните на елата те препъват и падаш по гръб в снега. В следващата секунда Нилс Бюкерсон се стоварва върху теб. Опитваш да се пребориш с него, но той е много по-силен. И наистина достатъчно пиян, за да ти пререже гърлото, без да се замисли...

Трябваше да избереш другата възможност, Пер. Така поне щеше да останеш жив.

— Най-сетне позна! — трепват крилете на сфинкса. Аполон е вътре в светилището и сигурно ще се зарадва да те види. Въпреки че май не те бива много по отгатване на гатанки, а?

Мини на [99](#).

Стъпките на двамата скриптят през снега съвсем близо до палатката, но постепенно се отдалечават. Настава тишина.

Изчакваш още малко и подаваш глава навън. Отново същите следи. Кой ли може да е новият познайник на Нилс Бюкерсон? Глупав, но грамаден, силен и зъл...

Впрочем, няма какво да се чудиш. Вече знаеш кой е. Мустел ти го каза. Можеш да прибавиш и Ледения великан към списъка на неприятелите си в Страната на белите хълмове.

А най-лошото е, че двамата са пред теб. И не знаеш къде могат да ти устроят засада. Значи отсега нататък ще трябва да си отваряш очите на четири.

Мини на [72](#).

Изхвъркваш като тапа от изхода на скалния замък. Зад теб тунелът кънти от тежки стъпки и гръмки гласове:

— Накъде тръгна?

— Май към подземие!

— Да проверим! Ако е избягал навън, няма къде да се скрие. Ще го хванем!

Побягваш от замъка, но след неколкостотин крачки спиращ — явно няма да избягаш далече през дълбокия сняг. Какво ще правиш сега? Нямаш ли нещо, което да ти помогне срещу троловете?

Трескаво пребъркваш джобовете си. Нищо подходящо за случая... освен палатката на Сноболд. Изваждаш я и изведнъж забелязваш, че белият ѝ цвят се слива идеално със снега. Чудесно, това се казва магическа палатка!

Още веднъж се убеждаваш в магическите ѝ свойства, когато я разгъваш. Палатката се изправя сама, без никакви въженца и колчета. Отстъпваш на няколко крачки и оглеждаш с присвити очи. Да, изобщо няма да забележат бялата тъкан върху заснежения склон. Само дано не се спънат в нея!

Откъм замъка отново долитат гласове. Мушваш се в палатката тъкмо навреме — в момента, когато затваряш процепа ѝ, троловете изскачат пред пещерата.

Мини на **161**.

Когато се връщаш в светилището, Аполон те посреща с усмивка.

— Значи все пак е обещал да ми помогне? Е, тогава ще успее, дори да не е ковач — иначе защо е бог?

— А моите желания ще бъдат ли изпълнени?

— Да. Хайде, заварваш ме в добро настроение. Ще пожелаеш ли още нещо?

Имаш ли в джоба си снопче меча козина?

Да — мини на **66**.

Не — мини на **199**.

Два часа по-късно излизаш от другия край на гората. Благодарната катеричка е дошла да те изпрати. Вървиш и се питаш какви ли са тези бандити-върколаци. За такива май не си чувал в нито една приказка.

— Отначало си бяха обикновени върколаци — потвърждава съмненията ти катеричката. — Само че много ламтяха за богатство и започнаха да върлуват в човешки облик. Никой не може да предположи къде ще устроят засада. Но хванат ли те, сто на сто ще ти вземат всичко. А може и да те погубят, ако се противиш. Затова внимавай. Върви право напред, и след два хълма ще видиш светилището.

Тръгваш, изпълнен с невесели размисли. Може да се изкачваш по хълмовете и да слизаш, а може и да заобикаляш в подножието им. Кой знае къде са заложили засада тайнствените бандити...

Няма как да разбереш, а се налага да избереш една от двете възможности. Накъде ще тръгнеш?

Направо с изкачване и слизане — мини на **76**.

Ще заобикаляш хълмовете — мини на **70**.

Вдигаш рамене и правиш крачка назад.

— Извинявай, но нещо не ми се иска да ти помагам. Кой знае как си попаднал там...

— Имай християнско милосърдие, младежо! — възкликва монахът. — Нима ще оставиш една бедна душа в премеждие?

Ако промениш решението си и се върнеш да му помогнеш, мини на **228**.

Ако си решил твърдо да го оставиш в снега, продължи на **196**.

Поклащаш глава.

— Не ми се ще да те отключвам, Фенрир. Като те гледам такъв, трудно ми е да повярвам, че си наистина толкова добър, колкото разправя Локи.

Вълкът надава оглушителен вой и внезапно се дръпва напред с такава сила, че веригата изпращява.

— Значи Локи не е успял да те убеди?

— Не — отвръщаш ти с изтънял от тревога глас.

— Негодник! Тъпоумен! Колко пъти му казвах, че не го бива да излъже и малко дете, а той не ми вярва! Ох, само да ме пуснат, с кокалите ще го схрускам! И него, и теб! — Фенрир замахва свирепо и огромната му лапа издълбава бразда в каменния под само на метър от краката ти. — Света ще залея в кръв, небето ще изгоря! Нещастници слаботелесни! Пикльовци!

Излиянията му до такава степен напомнят речника на стария ти познайник Нилс Бюкерсон, че неволно се усмихваш. Дали двамата нямат нещо общо? Но както и да е, вече си последният, който би повярвал, че създания като Фенрир и Локи могат да се борят за победата на доброто. Излизаш обратно от пещерата, като не забравяш да закачиш ключа на мястото му.

Мини на [142](#).

Главатарят се озъбва свирепо.

— А, ти май си падаш по шегичките. Хей, момчета, я се погрижете за тоя! Страшно мразя да си правят майтап с мен.

Най-близкият върколак те хваща здраво и без дори да си прави труда да се преобрази във вълк, прегризва гърлото ти. Изглежда, че репликата ти не беше особено добра...

Склонът на хълма е стръмен. Налага се да газиш през дълбокия сняг, а на места даже да пълзиш на четири крака. Скоро си толкова изморен, че се замисляш дали да не слезеш обратно.

Ако решиш да се спуснеш към селото, мини на [147](#).

Ако продължиш към върха, мини на [61](#).

Аполон изглежда като... не, излишно е да описваш един античен бог. Още повече, че доколкото си чувал, те имали навика редовно да сменят своя облик. Така или иначе, откриваш го да седи в малка разцъфнала градина сред белите колони. Когато пристъпваш към него, той надига глава.

— Кой си и какво искаш от мен?

Отваряш уста, но Аполон изведнъж се размива.

— Шегувам се, Пер. Заради шегата бих изслушал как повтаряш тоя разказ, който вече ти е омръзнал. Но всъщност отдавна знам за теб — от мига, когато тръгна към Хиперборея, наричана още Страната на белите хълмове. Да, бих могъл да изпълня всичко. Мога да излекувам ръката на брат ти и да ти намеря нова шейна. Но ще направиш ли нещо в замяна?

— Стига да мога...

— Можеш. Лъкът ми вчера се повреди. Само най-добрият ковач може да го поправи, а Хефест е далече оттук. Разбрах, че един от северните богове на име Тор бил много сръчен с чука. Но досега не сме се срещали, а не върви просто да отида и да го помоля за нещо. Богове сме все пак. Ще ми станеш ли пратеник?

— Разбира се!

— Тогава върви! Тор се връща всяка вечер с колесницата си по един път източно от този хълм. Иди и го помоли за услуга от мое име.

Мини на [220](#).

Внимателно хващаш провисналия клон и го повдигаш така, че да застане като здрав. Снежното духче мигом се озовава на мястото на счупването и светкавично го омотава с ивица от нещо като лъскав снежнобял плат. Преди да мигнеш, работата е свършена.

— Много ти благодаря — усмихва се пухкавото дребосъче. — С общи усилия ще се справим далеч по-бързо, отколкото ако бях сам.

Не си и предполагал колко лесно ще се окаже всичко. Само след няколко часа вече възстановявате последния прекършен клон. Наближили сте края на гората.

— Тук Ледения великан и неговият приятел доста време чакаха в засада някого — осведомява те духът. — Само че накрая им омръзна и тръгнаха по-нататък. Да не са чакали случайно теб?

— Така изглежда... Сигурно трябва да ти благодаря, че ме задържа. Иначе сега щях да съм в ръцете им.

— А на теб пък трябва да ти благодари цялата гора за помощта. Хайде да тръгваме! Тази вечер ще бъдеш гост на нашата кралица.

Мини на [17](#).

Изваждаш кърпичката и я разтриваш между дланите си. Тя започва да се топи като сняг и скоро по пръстите ти остават само няколко капки вода. Но когато вдигаш очи, с учудване забелязваш как двамата преследвачи изведнъж се отклоняват от следата ти и с дълбоко съсредоточени лица продължават да крачат през чистия сняг.

— Ето следите му тук, ето ги и тук — сочи Нилс непокътнатата снежна повърхност. — Тръгнал е към онзи хълм отзад! Интересно, защо ли ще се връща?

— За да ни излъже сигурно! — предполага Леденият великан.

— Да не е пълен идиот като теб... — промърморва тихичко Нилс. Сетне добавя на висок глас: — Каквото и да търси, ние сме по следите му. Напред!

Двамата поемат към хълма. Не ти остава нищо, освен да се посмееш и да тръгнеш напред, към светилището.

Мини на [2](#).

С един скок се хвърляш върху шейната и политаеш надолу като стрела. Вятърът свисти край ушите ти. Сега ще види Ерик!

Но скоро разбираш, че брат ти е имал право. Сред гъстеещия здрач дърветата по склона се сливат като синкавочерна стена, в която става все по-трудно да откриваш проходи. А и както си легнал по гръб, видимостта ти е силно ограничена.

Ако се откажеш от амбициите и решиш да се спуснеш надолу по-предпазливо, мини на **107**.

Ако решиш, че въпреки всичко ще се справиш, мини на **184**.

— Да бягаме, Ерик! — извикваш ти и се хвърляш към отворената врата на кабината.

Ерик поглежда учудено след теб, после разбира, че имаш право. Една ръкопашна схватка с четиримата яки противници би завършила твърде зле. Той махва с ръка и неохотно се оттегля към камионетката.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 5 — мини на [22](#).

От 6 до 10 — продължи на [108](#).

Мечокът надава страшен рев и се изправя на задни лапи. Присвиваш се — разяреното животно може да те убие с един удар.

— Какво ще търсиш при него? — реве рунтавият звяр. — Признавай веднага, преди да съм ти показал що е мечешки шамар!

Припряно разказваш за всичките си прежеждия — от срещата с бандата на Нилс Бюкерсон до тукашното дърво и жълдите на катеричката. Мечокът малко се поуспокоява.

— Интересно... А дали ще можеш да измолиш от него свобода за семейството ми? Хвана ги преди два месеца и оттогава насам нито съм ги виждал, нито съм ги чувал. Ако не беше оня зловец пазач пред светилището, отдавна да съм си ги прибрал със сила!

В момента не си настроен да му откажеш каквото и да било.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Ако изобщо мога да измоля нещо от него, това ще е първото.

Мечокът сумти недоволно — изглежда, че обещанията ти не му вдъхват доверие.

— Добре, ще отместя това дърво. Но ако не измолиш свободата на семейството ми — мисли му!

Огромната лапа подхваща дънера и като сламка го запокитва настрани. След това мечокът с небрежен замах изтръгва снопче козина от хълбока си и ти го подава.

— Това е да ти напомня за обещанието. Пази го добре!

— И се пази от бандитите-върколаци! — добавя катеричката. — Напоследък върлуват между нашата гора и светилището на Аполон. Трудничко ще им се изплъзнеш, но помни, че алчността неведнъж ги е подвеждала.

Мини на [94](#).

Отвън ви очаква позлатена шейна с четири прекрасни коня. За момент те обзема учудване — откъде се е взела, след като твоят домакин трябва да се крие под земята. Но Локи не те оставя да мислиш дълго.

— Ключът трябва да се превърти три пъти. Едва тогава веригата ще бъде освободена. И не забравяй да събудиш Фенрир, ако е заспал от умора, за да може да се измъкне колкото се може по-бързо!

Шейната спира далече от Игдрасил. Слизате и продължавате пеша. Когато приближавате подножието на огромното дърво, вече се налага да се промъквате пълзешком през снега. Локи посочва към дънера.

— Виждаш ли отвора на пещерата? Ето там, в основата, между онези два корена.

— Виждам го. Чакай ме тук! Разстоянието е доста голямо, особено за човек, на когото се налага да пълзи. Но малко по малко приближаваш пещерата и накрая заставаш пред входа ѝ.

Мини на [206](#).

Изкачването и спускането по хълмовете съвсем не е лесна работа. Изморен и задъхан, решаваш да ги заобикаляш, вместо да се катериш по тях. Но и това не се оказва по-лесно — пътят ти често минава през непроходими храсталаци.

Слънцето в този странен свят вече се спуска към хоризонта и ти започваш да се питаш къде ли би било най-добре да пренощуваш. Накрая избираш място до една висока скала в низината между два хълма. Разпъваш палатката, която ти подари Сноболд и откриваш, че освен другото тя е и почти незабележима, дори ако стоиш само на две крачки от нея — белият ѝ цвят идеално се слива със снега. А вътре те чака нова изненада. Тънката магическа тъкан задържа под купола всичката топлина. Лягаш и скоро заспиваш.

Мини на [46](#).

Колкото и да не ти се иска, трябва да намалиш скоростта. На няколко пъти дори се налага да спреш. Когато най-сетне достигаш подножието на хълма, Ерик отдавна те чака край камионетката. Без да каже нито дума, той мята шейната в каросерията и ти прави знак да се качваш.

Мини на [21](#).

— Ще избягат! — яростно крещи Нилс Бьокерсон. — Дръжте ги, глупаци!

Бандата се хвърля напред, но Ерик вече се е вмъкнал в кабината до теб. Моторът надава прегракнал рев, камионетката се стрелва край изоставените мотоциклети и полита по заснеженото шосе. Заплахата е отминала.

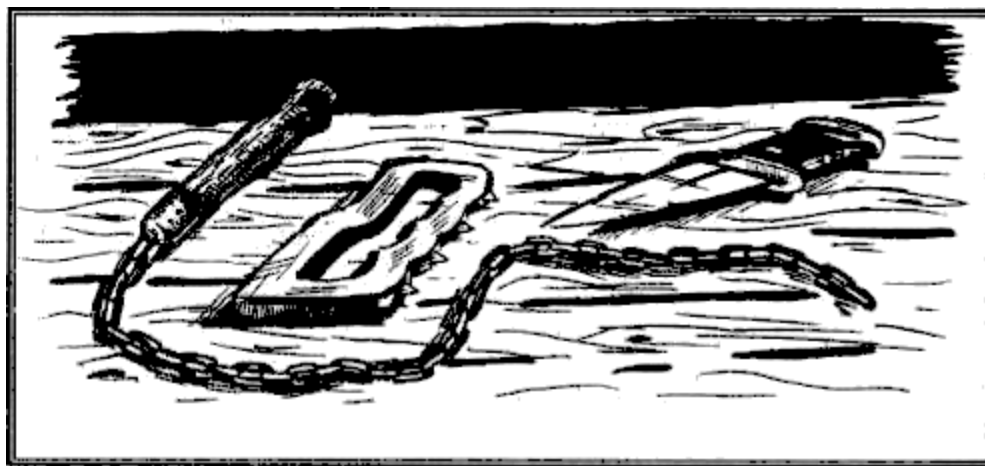
— Шейната! — възкликва внезапно Ерик.

Стреснато обръщаш глава и виждаш през задното стъкло, че каросерията е празна. Шейната лежи на пътя, близо до мотоциклетите на бандата. Навярно е изхвъркнала при рязкото потегляне.

Какво ще предложиш на Ерик?

Да прежалите шейната и да продължите към фермата — мини на **185.**

Да се върнете, макар и с риск да бъдете пребити — продължи на **245.**

Катеричката изчезва по клоните и скоро се връща, а подир нея трوماво подтичва огромен кафяв мечок. Той те оглежда с нескрито подозрение и изръмжава:

— Този пък кой е? Не съм го виждал в нашата гора. Да не е някакъв помощник на оня със сребърния лък?

— Не съм — усмихваш се ти. — А колкото до помощник... този път ти ще си помощникът. Виждаш ли това дърво? То е затрупало жълъдите на катеричката. Би ли го отместил?

— И после ще си хапна жълъди-и-и! — грейва рошавата муцуна на мечока.

— А, не! Жълъдите са на катеричката и ако ги изядеш, тя ще умре от глад тази зима. Погледни я колко е мъничка, а ти си толкова голям! Жълъдите ще свършат, още преди да ги опиташ както трябва. А за нея това е храна чак до пролетта.

— Добре де — намръщва се мечата муцуна. — Само че какво ще получа аз за тоя си труд? Не е честно да работиш и нищо да не ти платят!

Катеричката отчаяно поглежда към теб. Прав е горският мързеливец. Опитваш се да го залъжеш с обещания.

— Слушай, аз сега отивам към светилището на Аполон. Ще го помоля да направи нещо за теб. Какво искаш?

Мини на **104**.

Отминаваш мълчаливо. Парите могат тепърва да ти потрябват — кой знае какво още ще срещнеш, докато се добереш до светилището на Аполон...

Размислите ти са прекъснати от грубо дръпване. Озоваваш се в тясна и мрачна уличка, заобиколен от няколко мъже с несъмнено престъпен вид. И вероятно наистина са престъпници — подсказва го ножът, притиснат към гърлото ти.

— Давай парите, или... — заканително изрича единият.

Ами сега? Как ще постъпиш?

Ако се съгласиш да дадеш всичките си пари, мини на **173**.

Ако откажеш, продължи на **160**.

Ако излъжеш, че нямаш пари, прехвърли се на **51**.

Сега шансът решава всичко. Бързо посочи едно число от таблицата в края на книгата.

От 1 до 3 — попадеш на **190**.

От 4 до 6 — продължи на **97**.

От 7 до 10 — прехвърли се на **48**.

Прекрачваш през отвора, вдигаш фенера високо и тръгваш по тунела. Но изведнъж стените наоколо започват да се тресат. Върху тавана отпред се издува сива буца и след миг на пода тупва самият Никел. Изглежда разгневен.

— Така значи! Аз те пуснах да минеш, без дори да поискам откуп, а ти се опита да ме ограбиш! Остани тук завинаги, нещастнико! За поука на всички останали.

Опитваш да му обясниш, че ако не излезеш жив, останалите няма да научат и следователно няма да се поучат. Но вместо да се вслуша в гласа на здравия разум, Никел яростно блъсва с ръце по земята. Отеква грохот и таванът рухва върху теб.

Жалко, Пер. Пътят ти свършва дотук. Изглежда, че не беше много добра идея да ровиш из съкровищницата на Никел.

Стъпките приближават неумоливо, вече кънтят само на метри от теб. И... нечий крак закача края на палатката! Раздава се глухо пъшкане и нещо рухва наблизко като съборена кула. Изскачаш навън и се опитваш да побегнеш, но преди да изминеш и десет крачки, две огромни ръце те стисват здраво. Земята изчезва изпод краката ти.

Мини на [44](#).

— Браво! — раздава се над теб студеният глас на голямата Зимна виелица. — Ти успя! Вече ще бъдем свободни от злото!

— Няма ли вече да има замръзнали хора през зимата? — недоверчиво питаш ти. — Няма ли вече да има лавини, прекъснато електричество, затрупани пътища?

— Ще има — в гласа на виелицата сякаш долавяш съжаление. — Много от нас вече са свикнали да бъдат зли и им харесва така. Но от днес нататък всеки замръкнал и застигнат от зимната буря ще има поне капка надежда... А сега вземи това. То ще ти потрябва.

Малък вихър изравя между краката ти блестящо късче лед.

— За да остави в леда на Тръбата само злото, Господарят на студа се постарал да го пречисти. Когато отделил доброто, то също замръзнало на лед, и една от капките му е тук. Вземи я! Тя ще ти подсказва кога те лъжат.

Навеждаш се и когато докосваш парченцето лед, с изненада откриваш, че то е топло, но не се топи.

— Благодаря!

— Хайде, върви по пътя си, човече. Сбогом и успех!

Мини на **38**.

Скоро гората започва да оредява и пред теб се издига нов хълм. Тъкмо се каниш да започнеш изкачването, когато измежду дърветата дочуваш нечий боботец глас. Знаеш отлично на кого принадлежи, затова бързо се свиваш зад един храст. След малко от гората излизат двамата ти преследвачи.

— Понякога е полезно да си добър — обяснява Нилс на спътника си. — Виждаш ли колко е лесно — преместваш едно дърво и получаваш точни сведения за човека, който ти трябва. Вие тук имате много неща да научите от нашия свят.

— Вярно е! — възкликва възхитеният великан. — А сега как ще намерим тоя твой сополанко?

— По следите, умни ми Великане. По следите в снега!

Чудесна новина! Нямах никакво време за избор — докато преброиш до десет, те ще бъдат при теб.

Ако решиш да си послужиш с кърпичката на снежната кралица, мини на **101**.

Ако нямаш такава кърпичка или не искаш да я използваш, мини на **71**.

Решително връщаш жезъла върху гранитната поставка и властно вдигаш ръка.

— Слушайте моята заповед! Тримата се изпълват като войници.

— Повече няма да преследвате никого! Ще слезете да помагате на джуджетата в мините долу. Те ще ви хранят, когато решат и с каквото решат. Това ще е прехраната ви.

Тримата унило навеждат глави — очевидно идеята не им допада особено. Но няма какво да се прави, така заповядва техният повелител...

— Ще бъде изпълнено, господарю! Напускаш залата и тръгваш към изхода на подземния замък. Докато се спускаш по хълма, хвърляш поглед назад и виждаш как три оклюмали фигури потеглят към другата му страна.

Мини на **208**.

— Разбира се, че ще дойда — съгласяваш се ти. — Само не знам дали ще мога да отместя дървото, особено ако е по-голямо.

Катеричката те повежда към близката поляна. Падналото дърво не изглежда особено голямо, но ледът е залепил клоните му за земята и въпреки всичките си усилия не успяваш дори да го помръднеш. Накрая сядаш върху дънера да си поемеш дъх.

— Съжалявам. Исках да ти помогна, но не ми е по силите.

— Нищо — въздъхва катеричката. — Поне се опита. Тръгни ето натам.

Мини на [207](#).

При такава скорост не е лесно да спреш. Задминал си Нилс и трябва да се върнеш нагоре по склона. С много усилия натоварваш върху шейната неподвижното тяло, сядаш зад него и бавно подкарваш надолу. Вече е ясно, че ще загубиш състезанието, но поне изпълни съвета на Аполон — не допусна омразата в сърцето си. Прояви милост и към падналия враг.

Изведнъж сякаш невидима ръка дръпва шейната. Политаш надолу с шеметна бързина. Обзема те страх и опитваш да спреш, но всички усилия са напразни. Тегли те някаква чудовищна сила. Не можеш дори да управляваш, но и не ти се налага — шейната сама заобикаля всяко препятствие. Боровете наоколо се сливат от скоростта в плътна зелена стена.

Ето и краят на гората. Много от шейните са пред теб, но още нито една не е достигнала целта. Профучаваш между конкурентите с ураганен устрем и плазовете на шейната разсичат като нож опънатата на финала лента. Наоколо избухва възторжен рев на стотици гърла. Невероятно, немислимо — но ти си победителят!

Мини на [247](#).

Излизаш от фабриката, но още докато надяваш снегоходките, почва да те мъчи съмнение. Три хълма надясно и после дванадесет напред е същото като дванадесет напред и после три надясно. А по този път може и да не срещнеш Ледения великан, за който спомена Мустел. Дали пък да не тръгнеш по него?

Ако тръгнеш както ти заръча Мустел, прехвърли се на **106**.

Ако избереш своята идея за път, продължи на **78**.

120

Мини на **189**.

131

Внезапно чуваш нечий тъничък глас:

— Хей, пътнико! Спри за малко!

Стреснато се оглеждаш за Ледения великан, но наоколо сякаш няма жива душа. Налага се гласът да повтори молбата, за да забележиш кой те вика. Съвсем наблизко върху един клон стои странно създание — прилича на малко снежно човече, но цялото е покрито с пухкав бял мъх. Пристъпваш към него и питаш:

— Ти кой си?

Човечето гордо изпъчва гърди.

— Снежен дух. Грижа се за дърветата в тази гора.

— И какво искаш от мен?

— Да ми помогнеш. Онези двамата, дето минаха тая сутрин, съсипаха всичко по пътя си. Аз ще подредя снега обратно, но нямам сила да изправя счупените клони. Ще ми помогнеш ли?

Оглеждаш пораженията. Из гората пред теб сякаш е минал булдозер или смерч — прекършени са стотици клони. Подобна работа може да те задържи за няколко дни. Не искаш да се бавиш, но неволно ти става жал за мъничкия снежен дух. Какво ще решиш?

Ще останеш да му помогнеш — мини на **100**.

Ще се извиниш и ще продължиш пътя си — мини на **86**.

Пъхваш ключа в грамадния катинар и го превърташ три пъти. Раздава се тежко изщракване и тънката като жичка верига пада на пода.

Фенрир веднага скача на крака и оглушителният му вой разтърсва пещерата. Значи само се е преструвал, че спи! Хитрец...

Огромният вълк извъръща глава към теб и се ухилва. Кой знае защо, усмивката му не изглежда особено добродушна.

— Е, дойде време да ти се отблагодаря за това, че ме пусна. Добре дошъл в стомаха ми!

Преди да кажеш каквото и да било, чудовищните челюсти щракват и Фенрир те поглъща на един залък.

Ех, Пер... Как можа да повярваш на Локи — бога на измамата, лъжата и илюзията, последният от боговете, който някога би желал добро или би се борил за него? И отгоре на всичко да пуснеш Фенрир, когото всички богове на доброто оковаха с толкова усилия, а един от тях даже се прости с дясната си ръка! Не ти ли хрумна поне за миг, че може би все пак те лъжат, макар и твърде изкусно? Сега Страната на белите хълмове е заплашена от невиджани бедствия, но за тебе това вече няма значение. Животът ти свършва в тази мрачна пещера под корените на Игдрасил.

Бързаш назад по пъртината, която сам си проправил в снега. Скоро разпознаваш падналото дърво... а ето я и катеричката на един клон над него!

— Слушай, защо не помолиш да ти помогне някой по-силен от мен? Няма ли в тази гора големи животни?

— Аполон излови почти всички — отвръща тъжно катеричката. — Направил си е цяла зоологическа градина в светилището! Остана само един мечок, но той е много лаком и сигурно ще ми изяде жълъдите. А после...

— Не бой се — успокояваш я ти. — Все ще се разберем някак с мечока, само го повикай.

Мини на **109**.

Размахваш ръце и надаваш пронизителен вик. За момент имаш чувството, че колесницата ще те премаже, но огромният брадат мъж в нея успява да удържи буйните коне.

— Кой си ти? — отеква гласът му като гръмотевица.

— Търся бог Тор! — отвръщаш ти.

— Качвай се тогава! Аз съм Тор...

Качваш се малко боязливо. И има защо — колесницата вихрено се понася към небето. Очевидно Тор обича високите скорости, защото отмята глава и оглася облаците с гръмотевичния си смях. Ти обаче здраво стискаш ръба и задъхан от насрещния вятър, се мъчиш да обясниш молбата на Аполон. Тор посреща думите ти с нов изблик на веселие.

— Нямам нищо против да помогна на Аполон. Само че моят чук е боен чук и не разбирам много от ковашко изкуство... Освен това, в замяна и аз ще го помоля за нещо. Чувал съм, че бил приятел с джуджетата. Трябва ми планински кристал от техните рудници за подарък на една от тукашните богини.

Имаш ли планински кристал?

Да — мини на [140](#).

Не — мини на [232](#).

Продължаваш напред из подземния лабиринт. Фенерът неизменно ти сочи верния път. След срещата с Никел пътуването става монотонно и скучно, само от време на време срещаш някой забавен надпис, надраскан от джуджетата-миньори: *Сиггур има най-смадливата лула на света* или *Днес Тиондар беше трезвен!*

Постепенно те наляга умора. Спираш в една голяма зала и се облягаш на скалната стена. Внезапно опората рухва с трясък и ти падаш назад сред купчина камъни.

Срутването е разкрило проход към друга зала. Поглеждаш навътре и ахваш от изумление — пещерата е пълна със скъпоценности! Докъдето стига поглед, се трупат камари от самородно злато, изумруди, аметисти и всякакви други подземни богатства. Отначало недоумяваш кой може да е събрал всичко това, но скоро се досещаш. Попаднал си в съкровищницата на владетеля на тези подземия — Никел.

Влизаш навътре и разглеждаш искрящите купчини. Само два-три от тези скъпоценни камъни биха ти осигурили следването в университета. И пак би останало достатъчно, за да може Ерик да купи работилницата на господин Кристенсен. Оглеждаш се и бързо пхваш в джоба си шепа искрящи диаманти. Едва ли Никел ще забележи липсата им сред толкова много богатства. После тръгваш обратно към изхода на залата.

Имаш ли подземно гущерче в джоба си?

Да — мини на [37](#).

Не — мини на [112](#).

Внезапно силен тласък събаря палатката — нечий огромен крак е закачил края ѝ. Тънкият бял плат се свлича над теб и само след миг се озоваваш здраво стиснат в две грамадни ръце. Сега ще разбереш как изглежда онзи с боботеция глас!

Мини на [44](#).

— Съжалявам — тъжно поклаща глава сфинксът. — Не позна и третия път... Сега ще трябва да се върнеш обратно, откъдето си дошъл. И ако решиш да минаваш отново насам, не е зле да понаучиш някоя и друга гатанка.

Мини на [134](#).

Още преди да е затихнало ехото от изстрела, стотината състезатели се устремяват напред. В блъсканицата едва различаваш накъде тичаш. Но може би ще е разумно да загубиш секунда-две, за да решиш накъде ще се отправиш.

Възможностите са две. По открития склон пътят е по-лек и безопасен, но ще трябва да заобикаляш, а това означава, че ще загубиш прекалено много време. Пък и най-вероятно натам ще се насочат повечето претенденти за наградата. Поне тридесет от тях вече са те изпреварили. Дори и да летиш като вихър, трудно ще се промушиш през техните редици.

Другият път минава през гората. Отлично знаеш, че този път е опасен. По него рискуваш да строшиш не само шейната, но и главата си. Предимството му е само едно — че минава напъряко и предлага възможността да изпревариш основната група.

И тъй, кой път ще избереш, Пер?

По открития склон — мини на **81**.

През гората — прехвърли се на **59**.

За момент се чудиш какво да кажеш. И изведнъж името на подземния дух ти подсказва идея. Ами да! Никел!

— Като минавах през входа на мините, чух джуджетата да говорят, че са успели да направят нещо полезно от разваленото желязо...

— Как тъй ще успеят? — подскача Никел. — Ами че то вече изобщо не е желязо!

— Точно така. Покривали здравето желязо с разваленото и така го правели неподатливо на ръждата. Наричат го май никелиране, или не помня как точно...

— А, не! Тая няма да я бъде! — още по-енергично подскача Никел. — Да се подиграят не само с упорития ми труд да направя от един метал друг, ами на всичко отгоре и с честното ми име! Няма да допусна такива безобразия! Веднага ще им го направя обратно на желязо!

Скърцайки със зъби, Никел се бухва в стената така, че подир него остава дупка. За момент отвътре стърчат безформените му крака, после и те изчезват. Усмиваш се. Понякога не е зле да прибегнеш към хитрост.

Мини на [125](#).

Бързо разпъваш палатката и се вмъкваш вътре. Сега биха те забелязали само ако се спънат в нея. Но за твой ужас стъпките идват все по-близо. Ситуацията ти се струва доста позната...

Посочи едно число от [таблицата](#).

От 1 до 4 — мини на [113](#).

От 5 до 10 — продължи на [82](#).

Скоро измежду камъните пред теб нахлуват бледите нощни отблясъци на заснежени склонове. Излизаш навън. Под неясната светлина на звездите различаваш, че си попаднал в дълбока клисура между два хълма. Точно пред теб върху висока каменна опора е закрепена издължена фуния от прозрачен лед. Вятърът непрекъснато духа през нея и изтръгва от гърлото ѝ протяжен вой, в който сякаш се слива плачът на всички, замръзнали някога през зимата. Косите ти настръхват от този звук, но ти събираш кураж, правиш две крачки и сключваш длани върху тънкия край на тръбата.

Ледът опарва пръстите ти по-зле от нажежено желязо. В следващия миг силата на вятъра се стоварва върху теб като чук. Изгубваш опора и увисваш на тръбата, а тялото ти се подмята като есенно листо. Стискаш отчаяно. Да изпуснеш ледената тръба вече би означавало не просто провал на плана, а нещо много по-лошо...

Най-сетне усещаш как ледът под пръстите ти започва да пука. По снега под тръбата се ръсят капки вода — право надолу, сякаш вихърът е безсилен да ги отнесе настрани. Ужасяващият вой постепенно заглъхва. Нови и нови капки обсипват подножието на каменната опора. Изведнъж воят секва и полуразтопената тръба се сгромолясва разбита на хиляди късчета.

В същия миг виелицата спира. Изнемощял, падаш върху снега. Последните остатъци от тръбата бързо се топят между пръстите ти и скоро изчезват напълно.

Мини на [114](#).

Приближаваш се до поставката и разглеждаш каменния жезъл. Изглежда тежък, но потрепва, когато полагаш ръка върху него. Повдигаш го — чудно нещо, та той почти не тежи! Оглеждаш жезъла по-внимателно и забелязваш изгравирани по камъка странни, богато украсени букви:

МОЯТ ГОСПОДАР Е ГОСПОДАР НА ТРОЛОВЕТЕ

Обръщаш го. От другата страна е изписано с по-дребни букви:

Властта се заплаща. Държиш ли ме дълго, ще се превърнеш в трол.

Изведнъж яростен рев те кара да надигнеш глава. Един от троловете стои пред отвора на залата и те гледа с ококорени очи. Неизвестно дали от гняв или от страх, сега физиономията му изглежда още по-грозна. След броени секунди на вратата изникват и другите два трола. Какво ще направиш?

Ще бягаш — мини на **35**.

Ще се браниш с жезъла — мини на **180**.

Нилс яростно те събаря на пода и измъква от джоба си познатата велосипедна верига. Ледения великан също решава да се намеси в схватката. Но преди да те нападнат, Белия въглищар вдига жезъла и с повелителен глас изрича няколко странни думи. Враговете ти мигновено се разтапят във въздуха като облачета дим.

Мини на [151](#).

Изведнъж се събуждаш от ужасен студ. Вече е нощ, но на черния небосвод свети ярка луна. С труд се измъкваш изпод елата, където беше потърсил убежище. Нима Страната на белите хълмове е била само сън?

От бандата на Нилс Бьокерсон няма и следа. Навярно им е омръзнало да те търсят. Раздвижвайки с труд замръзналите си крайници, слизаш при камионетката. След няколко опита успяваш да запалиш двигателя и потегляш по нощното шосе. Леденият вятър те блъска ядно през разбитото стъкло. Когато отпред се появяват светлинките на фермата, ти с болка разбираш, че тук ще посрещнеш Коледа не само днес, но и още много години. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта.

Поклащаш глава отрицателно.

— Извинявай, добри човече, но не мога да приема поканата ти.
Трябва да вървя, имам много важна работа.

Брат Бонифаций те оглежда смаяно.

— Чак толкова важна, че да не хапнеш и пийнеш като хората ли?
Е, ти си знаеш най-добре. Сбогом и хиляди благодарности!

Мини на **196**.

— Хммм... Защо зелените клони да не стават за съчки? Как да разбера, че не ме лъжеш?

— Защото са влажни и не горят добре. Само пращят и вдигат пушек.

Гласът на бука малко омеква.

— Добре, така да е. Ами аз какво ще спечеля, като си начупиш от мен сухи клони? А?

— Ще ти олекне. Няма да се огъваш вече така под снега. И ще станеш много по-красив. Ще изглеждаш по-жизнен. А с тия сухи клони си заприличал на старец.

— Я виж ти! — изненадва се букът. — Добре, да опитаме. Отчупи онзи клон над теб. Не този, другия до него. Така... Малко по-нагоре също има един сух, ще трябва да се покатериш...

Не след дълго на земята лежи камара сухи клони, които биха стигнали за цяла клада. Букът се отърсва доволен.

— Я, наистина ми полекна... А другите дървета? Кой ще им помогне?

— Който и да мине, ще има нужда от огън в тази страна на снеговете. Просто му предложете и той с удоволствие ще ви освободи от товара.

Грабваш пълен наръч клони и се запътваш към рибаря. Ще има на какво да си сготви рибена чорба.

Мини на **145**.

Ерик въздъхва.

— Голям дявол си, Пер, обаче този път не се хващам на въдицата. Казах ти вече, тъмно е за спускане. Ще си строшиш някъде коравата глава. И да беше само това, как да е, ама ще вземеш да строшиш и шейната.

Между веждите му се появява познатата бръчица. От опит знаеш — всякакви спорове са излишни. Неохотно отнасяш шейната в каросерията и сядаш в кабината до брат си.

Мини на [21](#).

С бавни крачки напускаш участъка и сядаш в кабината на камионетката. След няколко минути дежурният сержант излиза на стъпалата. Без да те поглежда, той слиза надолу и се настанява в полицейската кола.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 5 — мини на [7](#).

От 6 до 10 — продължи на [75](#).

Тихичко нагазваш през снега, колкото се може по-надалече от двамата преследвачи. На няколко пъти ти се струва, че вместо да се отдалечават, гласовете идват по-близо, но бързо сменяш посоката и се отдръпваш на безопасно разстояние.

Най-сетне гласовете изчезват. Мъглата обаче остава и ти се налага да пренощуваш тук.

На сутринта времето е ясно, но вече нямаш представа накъде да вървиш. Не можеш да разчиташ дори на слънцето, защото не знаеш колко си се отклонил при вчерашната игра на котка и мишка.

Мини на [28](#).

Незабавно бръкваш в джоба си.

— Да, мога да ти помогна. Този кристал ще свърши ли работа?

— Чудесен е! — подскача Тор. — Ще бъде най-доброто украшение, което някога съм виждал!

— А какво ще стане с лъка на Аполон?

— Ще сторя всичко, което е по силите ми. Така му предай.

Мини на **93**.

Навлизаш в гората, оглеждайки наоколо за сухи съчки. Но изневиделица нещо те спъва и ти се просваш на земята. Изотзад долита злобно хихикане.

Скачаш на крака и се обръщаш. Никой. Вдигаш рамене и продължаваш навътре в гората, ала едва си успял да направиш две крачки, нещо отново те спъва. Пак чуваш същото хихикане. И наоколо пак няма никой.

Ще се откажеш ли от обиколките из гората? Не се знае дали няма да последва нещо по-неприятно от спъване. Ако решиш да се върнеш към езерото, мини на [221](#).

Ако въпреки риска продължиш да търсиш съчки, прехвърли се на [84](#).

Локи те посреща на безопасно разстояние от пещерата. Само че вече зад благородството му и зад красотата на разкошната шейна се прокрадва нещо друго — едва доловимо, но в същото време натрапчиво. Нещо гнило, измамно...

— Какво става? — гневно възкликва Локи. — Защо не освободи Фенрир? Толкова се надявахме на теб...

— Не се надявайте повече. Ти ме измами, Локи...

Опитваш се да добавиш, че с тоя зверски облик Фенрир съвсем не прилича на борец за доброто, но изведнъж очертанията на Локи и шейната се размиват. След миг срещу теб вече стои едър мъжага, облечен в необработени животински кожи. От подпухналото брадясало лице те гледат мнителни, зли очи. Благородството на предишния Локи е изчезнало безследно. А от шейната няма и помен — вместо двете ивици утъпкан от плазовете сняг сега са останали само две редици стъпки. Твоите и неговите.

— Значи ме разкри, а? — злобно ръмжи Локи. — Умри тогава!

Ръката му измъква изпод кожата огромен касапски нож. Без да губиш време, ти се завърташ на пети и хукваш с всички сили към пещерата. Чуващ как само на няколко крачки зад теб снегът хрущи под тежките нозе на Локи, но когато приближаваш двата обелиска, стъпките изостават. Обръщаш се — измамникът стои на почтително разстояние и лицето му изразява всичко друго, освен благородство.

— Все ще ми паднеш някога! — заканва се той. — И в твоя свят имам мнозина послушни слуги!

— Ще видим, господарю на истината — усмихваш се ти. — А сега сбогом!

Мини на **9**.

След малко двамата седите край една от големите пещи и пиете ароматен билков чай. Домакинът отмята качулката назад и се представя.

— Наричат ме Белия въглищар. Имам грижата да доставям бели въглища, за да се върти Колелото на вселената... а също и за някои други места, като например двореца на снежните духове.

— Имаш много поздрави от тяхната кралица — прекъсваш го ти.

— Отлично! — възкликва Белия въглищар. — По-добра препоръка не мога и да поискам. В този дом си винаги добре дошъл. А тази нощ ще преспиш тук.

Оказва се, че в голямата къща няма нито една стая за гости, но не можеш да се оплачеш. Леглото, което ти подрежда стопанинът край една от пещите, е меко и удобно. Колкото до топлината — има я даже в излишък.

На сутринта сърдечно се сбогуваш с Белия въглищар. Преди да се разделите, той ти връчва странен подарък — голям, съвършено прозрачен кристал.

— Намерих го наскоро между парчетата руда. Не ми служи за нищо и все се каня да го дам някому. Нека броди по света, току-виж се оказал полезен. Вземи го и дано да ти донесе щастие.

Мини на [195](#).

Мини на [127](#).

Кошчето на рибаря вече е пълно. След два часа край езерото пламти весел огън и двамата с удоволствие сърбате гореща рибена чорба.

— Как можа да се справиш с дърветата? — пита те рибарят. — Много пъти съм опитвал, но така и не успях.

Усмиваш се.

— Просто ги убедих.

— А ще може ли да се събират съчки и занапред? Една легенда разказва, че след като някой донесе дърва от тази гора, тя ще бъде свободна за събиране...

— Да, така е. Просто ще трябва да искате разрешение от дърветата, и да ги питате кои са сухите им клони.

Рибарят прихва. След това те поглежда развеселено.

— Е, малко те поизлъгах. Всъщност ние отдавна събираме клони в тази горичка, но дърветата се отнасят подозрително към всеки новодошъл. Затова те изпратих там — да проверя дали ще се разбереш с тях или не. Щом си се разбрал — значи заслужаваш да постигнеш целта си, каквато и да е тя.

Той бръква в джоба си и изважда украшение, изрязано от рибя кост.

— Вземи го. За спомен от мен. Може да нахрани с рибена чорба колкото искаш хора, стига само да го пуснеш в котел с вода... А пътят към светилището на Аполон е през онзи хълм. На добър път!

Мини на **200**.

Локи подскача на стола и радостно плясва с ръце.

— Чудесно! Тогава да тръгваме!

— Накъде?

— Ще те заведа до пещерата, в която е затворен Фенрир. Това е вълкът, който ни помага в борбата за добро със своята сила и честност. Ще влезеш вътре... за теб няма да е трудно... и ще вземеш ключа от голямата кука вътре, край входа на пещерата. След това ще продължиш напред. Там ще видиш окования Фенрир. Не се бой от него — сега той изглежда ужасен и отвратителен, но такава е магията на злите сили, които са го оковали. Пуснеш ли го, веднага ще си възвърне истинския облик.

— А как са го хванали и оковали, като е толкова силен?

— С измама — печално отговаря Локи. — Колкото до оковането... веригата е специална. Изковали са я от девет съставки, каквито няма в нито една друга верига — мяукане на котка, косми от брада на жена... Като се върнеш, ще ти разкажа всичко, което те интересува. Съгласен ли си? Много добре! А сега да вървим!

Мини на **105**.

С всяка твоя крачка селото идва все по-близо, сякаш също се движи насреща. Нещо тук не е както трябва...

Изведнъж разбираш и ахваш от изненада: просто всичко е твърде малко! Дори и най-високите врати на къщурките биха те пропуснали само ако се наведеш; вдигнеш ли ръка, би могъл да достигнеш комините; овцете, които надничат от кошарите, са не по-големи от агънца... Сякаш в това село живеят деца.

Навлизаш между къщурките и скоро стигаш до малък площад. А там с изумление забелязваш няколко джуджета, като че ли излезли направо от приказките.

Да не би да си попаднал на някакъв маскарад? Не, не е това. По всичко личи, че нямаш работа с маскирани деца — сбръчканите им лица се усмихват, дългите бради се веят от зимния вятър, странните пъстри дрехи са поизносени и даже закърпени тук-там. Няколко джуджета си прехвърлят от ръка на ръка манерка със сгряващо питие... Няма какво да се прави, Пер. Разумът ти може да се бунтува, но ако искаш да попиташ някого за каквото и да било, ще трябва да се обърнеш към местните жители.

Мини на [178](#).

Водачът на глутницата боязливо свежда очи към кристала.

— Тъй значи... Омагьосан камък... — Той се обръща към един от върколаците и гласът му става повелителен. — Хей, ти! Пипни камъка да видим дали е вярно.

Върколакът бързо се отдръпва към дъното на заслона.

— Защо пък точно аз? Като стане напечено, все мене пращаш. Нека тоя път да опита някой друг.

И тук водачът допуска фатална грешка. Вместо да скръцне със зъби и да наложи категорично волята си, той кимва и махва с ръка на друг върколак.

— Добре де, от мен да мине. Хайде сега ти да ми подадеш тая чудесия.

Но онзи вече е усетил, че работите тръгват зле и също отказва. Когато водачът се обръща към трети върколак, авторитетът му вече е паднал наполовина. Напрежението в заслона расте. Дали пък да не използваш момента, за да подлееш масло в огъня? Идеята е съблазнителна, но не се знае дали в една масова схватка няма да пострадаш и ти.

Какво ще кажеш?

„Май твоите хора не те бръснат за слива“ — продължи на **181**.

„Хайде, не се карайте, това беше шега“ — мини на **97**.

„Слушайте, решете въпроса помежду си, а мене ме пуснете да си вървя“ — прехвърли се на **111**.

„Добре де, излъгах ви, всъщност това е безценен диамант“ — мини на **176**.

Ако предпочиташ да премълчиш, попадаш на **48**.

— Този път позна! Няма по-вкусна подправка от глада, с него всяка храна е сладка. — Сфинксът изглежда доволен от твоя успех. — Аполон е вътре, можеш да влезеш.

Мини на [99](#).

Отново побягваш, но само след двајсетина крачки рязко спираш. Пред теб коридорът се разделя на две. Едното разклонение води навън. Другото слиза надолу, към дълбините на скалния масив.

Накъде ще поемеш?

Навън — мини на **92**.

Надолу — мини на **175**.

Белия въглищар отпуска жезъла и се покланя.

— Благодаря ти за помощта.

— Няма защо — възразяваш ти. — Аз съм виновен за тяхното нападение. Чакаха мен.

— Все едно, проблемът е изцяло мой. Винаги съм знаел, че Ледения великан е прекалено глупав, за да ме издебне, докато съм си оставил жезъла. Но този негов спътник се досети. И ако не беше дошъл ти, надали щеше да ми върне жезъла цял — прекалено се боеше да не си отмъстя. Сякаш съм зъл и страхлив като него!

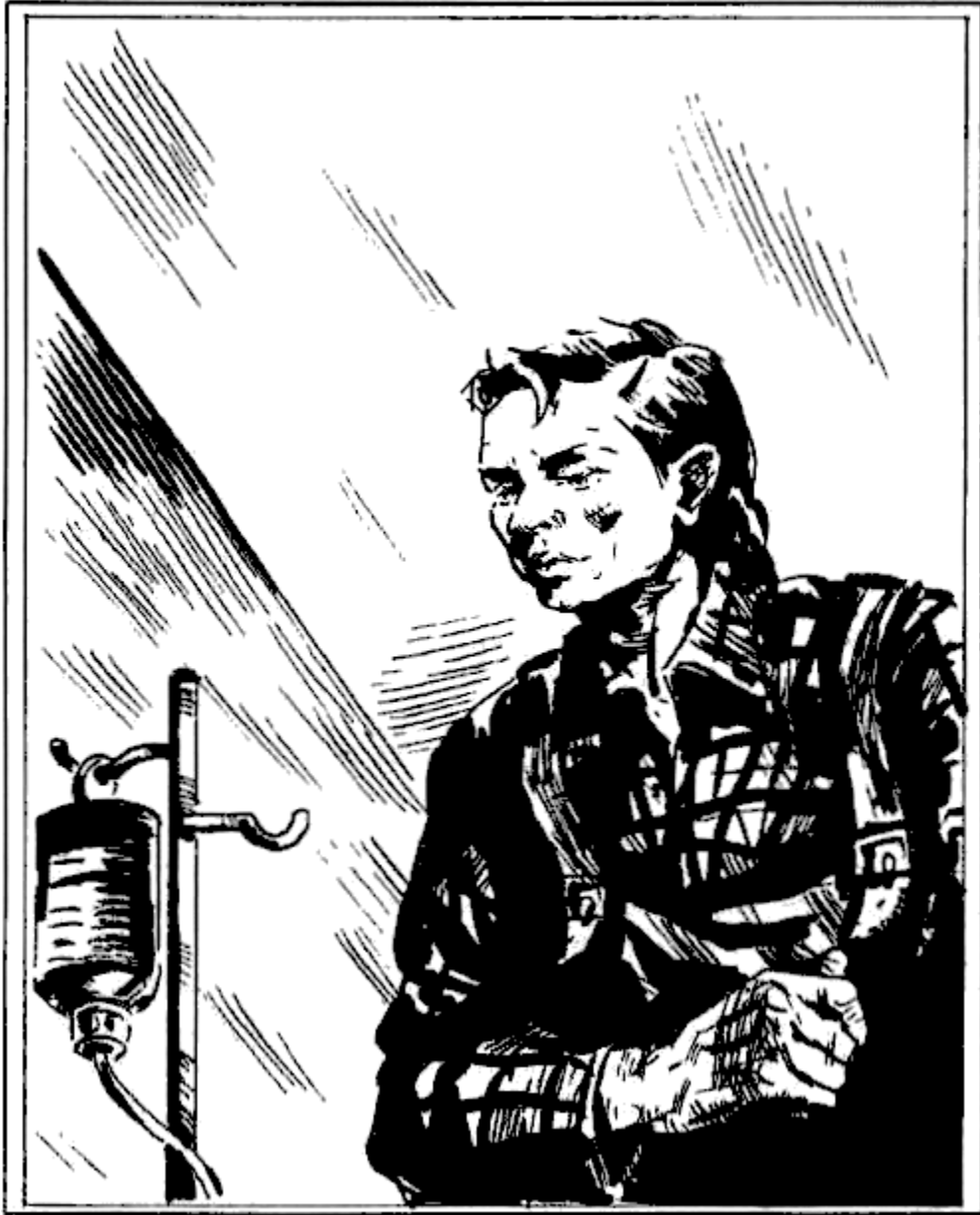
— Какво стана с тях?

— Изпратих ги надалече в снежната пустош. Така ще сме на спокойствие. А междувременно ще се погрижа повече да не припарят наоколо.

Следват още няколко замаха с жезъла, придружени от заклинания. Опитваш се да запомниш странните думи, но те се разтапят в паметта ти като снежинки върху топла длан.

— А сега ми бъди скъп гост — весело казва Белия въглищар.

Мини на [143](#).

Да става каквото ще! Не си по-лош от Ерик и ще му докажеш това.

Ала още преди да си довършил мисълта, отпред изниква като призрак дънерът на огромен стар бор. Раздава се трясък и жесток удар те захвърля в някаква мрачна бездна...

Когато се свестяваш, виждаш над себе си ослепително бял таван. При подобни обстоятелства героите от романите винаги питат къде са попаднали. Само че ти отлично разбираш къде си — лежиш в градската болница.

След миг на белия фон се появява разтревоженото лице на Ерик.

— Как си, Пер? Боли ли те?

Не, нищо не те боли... поне засега. Напрягаш сили да отговориш, но от гърлото ти излита само едва доловим шепот.

— Извинявай... Ерик... Не исках... Как... как е шейната?

— Нищо й няма — отвръща Ерик малко по-високо, отколкото трябва и по бузите му веднага пламват две алени петна. Никога не е умеел да лъже.

Извъръщаш глава към стената и затваряш очи. Заради една глупава амбиция провали надеждите на брат си. Ще трябва да прекараш в болничното легло тази празнична вечер... и кой знае още колко дни.

Няма що, честита Коледа, Пер!

Не знаеш колко време е минало, но най-сетне ударите на Свен престават. Отляво долитат трясъци и пращане. С мъчително усилие извърщаш глава. Свен, Уве и Арне весело блъскат с вериги по стъклата на камионетката. Но не това те кара да се разплачеш от безсилие. Има нещо по-страшно — Нилс Бьокерсон е смъкнал шейната на пътя и подскача върху нея с цялата си тежест. Когато под краката му остава само куп трески, той небрежно ги ритва надолу по склона.

Надигаш се на лакти. Цялото тяло те боли, но като че ли нямаш нищо счупено. Ерик лежи на няколко крачки от теб и едната му ръка е извита по неестествен начин. Изглежда е изгубил съзнание. Нилс се обръща и ви оглежда със зловна усмивка. После махва на останалите и след минута двамата сте захвърлени грубо в кабината на камионетката.

— Хайде сега, дрисльо, поемай към къщи! Направили сме ти бараката като мерцедес, нали? Върви да се оплачеш на мама и тате от лошите рокери! Пък те ще ти дадат млекце! Бе-е-е!

Смехът на бандата и ръмженето на мотоциклетите се изгубват в далечината. Когато посягаш към таблото, едва усещаш ключа с изтръпналите си пръсти. От третия опит успяваш да подкараш камионетката.

Накъде ще се насочиш?

Към градската болница — мини на [172](#).

Към фермата на чичо си — продължи на [159](#).

Тихичко пропълзяваш към изхода на пещерната зала. Увлечени в кавгата си, троловете не те забелязват. Скачаш на крака и с всички сили се втурваш по коридорите навън.

Внезапно чуваш отзад яростни викове — троловете са забелязали отсъствието ти! Удвояваш усилията си, но грамадните тролове бързо те настигат. Първият те хваща и се опитва да те натъпче в устата си, преди останалите да са го настигнали. Не успява — друг лакомо те дръпва от ръцете му. Кратката схватка завършва с това, че в резултат на дърпането те разкъсват на три горе-долу равни парчета. Лоша работа... Май беше по-добре да ги изчакаш и да видиш какво са решили да правят, а чак след това да действаш.

Отдалечаваш се неколкостотин крачки по-нататък и отново разпъваш палатката в подножието на един хълм. Сънят ти обаче е неспокоен, а на сутринта пак те събуждат гласове:

— Вещицата каза, че бил тук!

— И аз чух, но не се вижда никъде. Да не би да е научил някоя магия от Горските елфи? Те пък не живеят по тия места...

Чуваш как стъпките на враговете шарят наоколо. След кратко съвещание двамата решават, че си потеглил напред, още преди да те настигнат и сигурно ще могат да те догонят, ако побързат. Убедени в това, те поемат с бодра крачка, за твое нещастие, пътят им минава точно покрай палатка.

Ще я забележат ли? Провери шанса си.

От 1 до 5 — попадаш на **126**.

От 6 до 10 — продължи на **91**.

Напускаш градчето. Пътят ти води през върха на нов хълм. Докато се изкачваш към билото, мислиш, че би трябвало скоро да видиш светилището на Аполон.

Най-сетне стъпваш на върха — и сърцето ти трепва. В далечината се вие тънка струйка дим. Светилището те чака!

Мини на [200](#).

— А не може ли да се направи нещо за вас? — упорстваш ти. — Няма ли как да се развали тази магия?

— Невъзможнооооо — отеква воят на виелицата. — Само топлината на живо същество би разтопила леда, от който е изсечена Тръбата на воя. А нищо живо не може да стигне дотам — пленените виелици ще го замразят.

— И няма ли друг безопасен път дотам?

— Има. Но е недостъпен за хора и зверове. До клисурата на Тръбата трябва да се стигне под земята. Само там не достига ледената сила на прикованите вихрушки.

— А къде се намира тази клисура?

— Тук, съвсем наблизко. Затова обикаляме наоколо. Само че не се опитвай да стигнеш до нея — безсмислено е.

Замисляш се дълбоко. Дали наистина не можеш да минеш под земята дотам?

Ако имаш парченце от Каменния жезъл и искаш да си послужиш с него, мини на [52](#).

Ако нямаш или не искаш да го използваш, мини на [212](#).

Опитваш да се скриеш зад пещта, но за зла участ в краката ти се заплита дълъг ръжен. Падаш и преди да си се опомнил, вещицата те сграбчва за шията. После с невероятна сила те тръшва върху лопатата.

Мини на [23](#).

От това кошмарно пътуване запазваш само неясни спомени за ледения вятър, който те блъска през разбитите стъкла. До тебе Ерик лежи върху седалката и диша тежко през подпухналите си устни. Когато отпред се появяват светлинките на фермата, ти с болка разбираш, че тук ще посрещнеш Коледа не само днес, но и още много години. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта.

Поклащаш отрицателно глава, но това е последният жест в твоя живот. Не беше твърде разумно да възразяваш, когато група главорези са те приклецили на тъмно. Друг път бъди по-съобразителен, Пер.

Свит под несигурното прикритие на палатката, чуваш как в далечината боботят тежки гласове:

— Къде се дяна? Да не би да е отлетял?

— Сигурно! Вижте му следата — върви по снега и ето там изчезва!

— Стига глупости. Човеците не летят, от мен да го знаеш.

— Може да има някой приятел магьосник!

— Няма. Просто те е страх да идеш и да провериш къде е изчезнал.

— Страх ли? Ей сега отивам! Докато тролът тежко крачи към теб през снега, ти се свиваш в единия ъгъл на палатката. Дано да не те забележи!

Побързай да провериш шанса си с [таблицата](#).

От 1 до 5 — мини на [217](#).

От 6 до 10 — попадаш на [19](#).

— Имаме гостенин — представя те Сноболд. — Казва се Пер и идва от ... откъде беше? Нищо де, няма значение. Интересува се как да стигне до светилището на Аполон.

— А защо ти е, млади момко? — с интерес пита Мустел.

Налага се още веднъж да повториш историята си. Когато привършваш, старото джудже измъква отнякъде гребенче с изпочупени зъби и почва замислено да разресва брадата си.

— Аполон, Аполон... А, да, оня със сребърния лък. Дето не може от него дивеч да се завърти по хълмовете около светилището му... Добър лечител е, и мен излекува веднъж, беше ми пораснал мъх по брадата... Но чух, че напоследък бил сложил стража пред светилището и който искал да влезе, трябвало да си играе на гатанки с нея... Както и да е. Щом ти трябва Аполон, ще те упътят. Като излезеш от фабриката и тръгнеш на север, мини три хълма надясно и после дванадесет напред. За четири-пет дни ще стигнеш. Само внимавай да не срещнеш по пътя Ледения великан — няма капчица ум, но е ужасно силен и зъл. Не го плаши нищо, освен огнена перла, а по нашите краища не сме виждали такава от доста време. Хайде, върви. И ако видиш Аполон, предай му благодарности от стария Мустел.

Благодариш му и тръгваш, но Сноболд не те пуска с празни ръце. Доброто джудже ти връчва вързоп, в който откриваш няколко препечени питки, късчета пурпурен мрамор, чифт снегоходки и нещо, което отначало ти заприличва на носна кърпичка, но се оказва магическа сгъваема палатка.

— Ще ти потрябва — добродушно намига Сноболд. — Нощите тук са студени.

Ако решиш още сега да изпробваш магическата сила на пурпурния мрамор, прехвърли се на [239](#).

Ако тръгнеш към светилището на Аполон, мини на [119](#).

Шейната полита надолу като вихър. Преднината на конкурентите се топи с всяка измината секунда. Надаваш възторжен вик и се връзваш между тях с шеметна бързина. Ето, вече отминаваш един... двама... трима...

Навлязъл си в най-гъстата тълпа, когато с крайчеца на окото си забелязваш някакво рязко движение. Стреснат извърщаш глава. Само на две крачки отдясно се носи шейната на Нилс Бюкерсон. А рязкото движение всъщност е замахът, с който запраща по тебе тежкия железен прът. Сега вече разбираш за какво му е трябвал.

Опитваш да се приведеш, но е твърде късно. Дори не усещаш удара. Само в главата ти нещо отеква като камбана... и над света се спуска черна пелена.

В мрака бавно се сгъстява светеца мъгла и от нея изплува лъчистото лице на Аполон.

— Съжалявам, Пер — печално поклаща глава той. — Помогнах ти, с каквото можех, но над вашия свят нямам власт. Поне се постарай да запомниш добре този урок и се бори срещу подлостта, където и да я срещнеш.

Сетне мракът се разсейва и ти откриваш, че лежиш върху разровения сняг на склона. Навярно са минали само няколко минути, защото от далечината изведнъж долита възторженият рев на стотици гърла. Някой е пресякъл финала. Някой... но не си ти, Пер.

Доволен си, че подземният дух те остави на мира. Но същевременно ти става жал за работата на джуджетата. Ако Никел развали желязната руда и днес, колко ли деца ще останат без играчки за Коледа?

— Чакай, Никел! Исках да ти кажа нещо. За разваленото желязо на джуджетата.

Никел се обръща.

— Казвай, че бързам. Трябва час по-скоро да разваля и днешната партида, инак току-виж я изнесли.

Какво ще му кажеш?

Ще му разкажеш за децата без играчки — мини на [197](#).

Ще го излъжеш, че джуджетата са успели да направят нещо полезно от разваленото желязо — мини на [129](#).

Ще се опиташ да го спреш със сила — мини на [73](#).

Бързо се скриваш между заснежените храсти. Сторил си го точно навреме — само след минута от гората наистина излизат Нилс Бюкерсон и Ледения великан.

— Тук беше!

— Скрил се е някъде! Хайде, дай да претърсим наоколо, все ще го намерим!

Двамата започват да разглеждат следите по снега. След това се насочват право към теб. Вече се готвиш да бягаш, когато в далечината отеква тропот на копита. Ледения великан хвърля поглед към пътя и побягва с отчаян писък:

— Помощ! Идва Тор! Той ще ме убие, както уби всичките ми роднини! Скрийте ме!

Нилс се опитва да го спре, но всичките му усилия са напразни. Великанът просто го грабва под мишница и продължава паническото бягство. След малко двамата изчезват в горичката, а ти изтичваш към пътя, за да спреш колесницата на Тор.

Мини на [124](#).

Пъргаво се мушваш зад пещта. Вещицата веднага хуква след теб. Няколко минути двамата си играете на гоненица и вече се питаш как ли ще свърши това забавление, когато внезапно забелязваш на пода дълъг опушен ръжен. При следващата обиколка го ритваш така, че да се търкулне напреко на пистата за надбягване. След миг зад гърба ти се раздава писък и грохот. Обръщаш се — вещицата лежи замаяна върху фурнаджийската лопата. Сега или никога!

Мини на [202](#).

След дълго бягане спираш, за да си поемеш дъх. Значи това бил богът-измамник и хитрец Локи! Замислено поклащаш глава. Илюзията беше съвършена, почти сигурно би измамила човек, който не знае с кого си има работа. Не си и подозирал, че в света съществуват толкова изкусни, майстори на лъжата и заблудата... Но вече е време да продължиш пътя си към светилището на Аполон.

Мини на **9**.

Повторно се хвърляш напред, ала този път Нилс е подготвен за нападението ти. Ще успееш ли да го забавиш поне малко?

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 5 — продължи на **133**.

От 6 до 10 — продължи на **12**.

На сутринта двамата тръгват за фабриката на Белобрадия. С много шум и шеги джуджетата ти освобождават двойна седалка, за да можеш някак да се сместиш под ниския таван на автобуса.

— Добре де, с приказките всичко е ясно — казваш ти, докато потегляте по заснежения път. — Обаче откъде се взеха при вас автобуси и фабрики? За такива неща не съм чувал в нито една приказка.

— Ха, че ние да не сме по-изостанали от вас, Големите хора? — отвърща важно Сноболд. — И ние обичаме прогреса. Да видиш само какви машини докара за фабриката Белобрадия наскоро! Как мислиш, защо все повече и все повече деца по света получават подаръци за Коледа?

Когато автобусът спира пред огромно фабрично здание, ти с труд се измъкваш през тясната вратичка. Сноболд те повежда навътре. Пресичате няколко необятни зали, изпълнени с машини и тълпи от забързани джуджета. Зад един от цеховете попадате в малка стаичка. Тук седи джуджето с най-дългата брада, която си виждал някога — тя се влачи по пода и сигурно е поне два пъти по-дълга от ръста на собственика ѝ.

Мини на [162](#).

Тръгват заедно към градчето. Словоохотливият монах непрестанно бърби за научните си наблюдения върху движението на небесните сфери, за шестото доказателство на Тома Аквински, а най-вече за ядене и пиене. С подобна тема за разговор нищо чудно, че скоро достигате въжделената цел — градската кръчмичка. Съдържателят посреща твоя спътник като отдавна загубен роднина, макар от разменените реплики да става ясно, че не са се виждали само от снощи. Отказваш предложената кана вино, но брат Бонифаций жертвоготовно се справя и с твоя дял.

Горещата вечеря те постопля, а монахът до тебе поглъща феноменални количества вино, без да млъква нито за миг. Повечето от разсъжденията му са толкова заплетени, че опитваш да го прекъснеш с малко по-смислен въпрос.

— Защо ти беше толкова трудно да се измъкнеш от прясната? Не изглеждаше кой знае колко дълбока.

Брат Бонифаций поглажда издутия си корем.

— Е, да, но аз съм доста дебел и тежък. За подобни случаи си имам нещо специално, обаче този път не исках да го използвам. Ето, виж.

Монахът измъква изпод расото си зацапана кърпичка, разгъва я и в шепата му проблясва сивкава перла. Посягаш и едва не я изпускаш — малкото топченце опарва ръката ти като жив въглен.

— Достатъчно би било да я пусна в снега и тутакси щеше да го разтопи! — уверява те брат Бонифаций. — Пробивал съм с нея тунел през леда — не можеш да си представиш как го яде!

— Ами защо днес не си послужи с нея?

— Разтопената вода щеше да ме измокри до кости, а на тоя студ... Пък и нали сам виждаш, не обичам водата. Виж, да беше някое по-благословено питие...

Мини на [47](#).

След няколко минути сражението свършва. На пода се въргалат трупите на върколаците. Последният оцелял едва се протяга и сграбчва кристала.

— Ще бъда богат! Бога-а-а-ат!

— Няма да бъдеш — осведомяваш го ти. — Пошегувах се, че е диамант. Обикновен планински кристал, не струва дори колкото една вечеря.

Той те поглежда недоверчиво, после впива напрегнат поглед в кристала. Накрая надава истински вълчи вой и с пламтящи очи заприщва безползната плячка по теб. За щастие не те улучва. Опитва да се изправи на крака, но от битката и множеството рани е толкова съсипан, че веднага рухва в несвяст.

Грабваш кристала, намиращ на пода палатката и изскачаш от заслона. След няколко минути разбойническото свърталище остава далече назад.

Мини на **200**.

От това кошмарно пътуване към града запазваш само неясни спомени за ледения вятър, който те блъска през разбитите стъкла. Когато пристигаш в болницата и двама санитарии отнасят Ерик, ти дълго стоиш замаян в топлия коридор. След безкрайно очакване най-сетне към теб се задава старият доктор Тулеман.

— Как е той? — питаш тревожно и усещаш болка в напуканите си устни.

Лекарят поклаща глава.

— Не твърде добре. Счупена ръка, а се боя, че може да има и мозъчно сътресение. Ще трябва да го оставим тук за няколко дни. С какво са го обработили така, Пер? Прилича ми на велосипедна верига.

Кимваш, защото на гърлото ти отново е заседнала буца. Лицето на доктор Тулеман става сериозно.

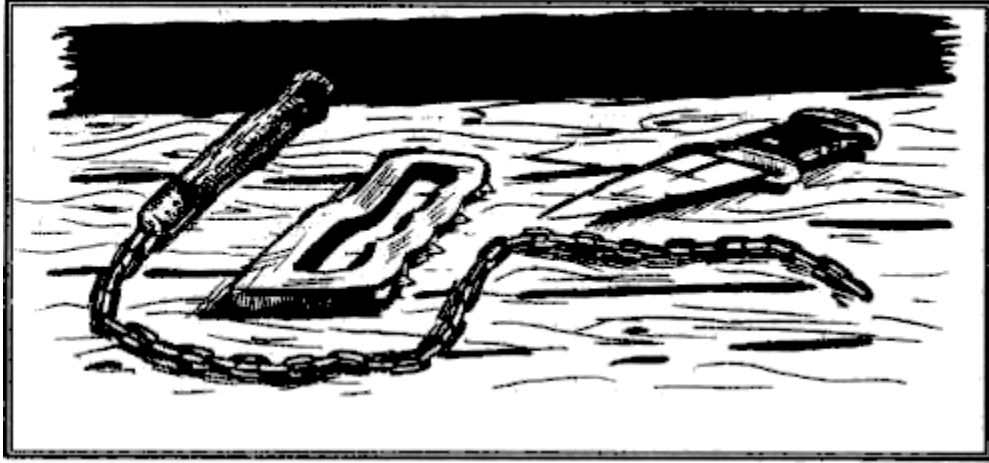
— Ще трябва още сега да се обадиш в полицията, момчето ми. Такива престъпници не бива да се отърват безнаказано. Кой бяха?

— Нилс... — успяваш да проговориш ти. — Нилс Бьокерсон и още трима... Уве, Арне и Свен.

— Кой, Свен Анселблат ли? — сепва се докторът и замислено заравя пръсти в рядката си прошарена брада. Когато проговаря отново, гласът му е уморен и тъжен. — Забрави какво ти казах, Пер. Няма смисъл да ходиш в полицията. Само ще си загубиш времето. Все едно, банкерът Анселблат ще потули цялата работа. Не е лош човек, но щом стане дума за сина му, престава да разсъждава. Хайде сега, прибирай се у дома... и честита Коледа въпреки всичко.

Ако послушаш съвета на доктор Тулеман, мини на **50**.

Ако все пак решиш да се оплачеш в полицията, мини на **63**.

Няма накъде. Измъкваш от джоба си шепата монети и ги подаваш настрани, без да гледаш.

— Само това ли е? — недоволно се намръщва разбойникът. — Я го пребъркайте.

— Само това е — докладват другите след щателно претърсване. — Да го пуснем ли?

— Не, глупаци! Нали веднага ще хукне да се оплаче на градската стража, че сме го ограбили! Прережете му гърлото.

Това е краят, Пер. Пътешествието ти свършва на тази мрачна уличка. Парите невинаги са от полза... Може би щеше да е по-добре, ако беше купил шейната на хлапето, макар че не печелеше нищо от това.

Спомняш си за ръката на Ерик и в гърдите ти избухва гняв. С два скока се озоваваш върху гърба на Нилс Бюкерсон. Но прибързаните решения невинаги са най-добри. Сега всичко зависи от шанса.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 6 — мини на **39**.

От 7 до 10 — прехвърли се на **12**.

Бързо хукваш надолу по стръмния тунел. Очаквал си мракът в подземие то да те скрие от троловете, но се оказва, че през многобройните пукнатини по тавана се процежда светлина. Няма нито едно тъмно кътче, в което да изчакаш, докато троловете тръгнат да те търсят из пущинака.

Продължаваш да бягаш по коридора. Отминаваш едно разклонение, после второ. Гласовете зад гърба ти приближават.

— Няма го тук! Те, човеците, не обичат подземия. Сигурно е излязъл навън.

— Ти бягай да пазиш Каменния жезъл, а ние ще проверим по хълма!

Тежките стъпки закънтят право към теб. В последния момент забелязваш тясна пукнатина и отчаяно се вмъкваш навътре. Скривалището е мизерно, но забързаният трол профучава покрай теб, без да те забележи. Подаваш глава и виждаш как тромавият му силует изчезва в някакъв черен отвор стотина крачки по-нататък.

Добре, и този път се отърва. Накъде ще тръгнеш сега?

Към изхода — мини на **79**.

По пътя на трола — мини на **29**.

Ще останеш на място — мини на **62**.

Посочи едно число от таблицата.

От 1 до 5 — мини на **97**.

От 6 до 10 — продължи на **233**.

Мини на **201**.

— Извинявайте, бихте ли могли да ми кажете къде се намирам и кои сте вие?

Въпросът звучи ужасно глупаво, но джуджетата го приемат като нещо съвсем обичайно.

— Намиращ се в Страната на белите хълмове, приятелю — отвърща едно джудже, изваждайки за момент от устата си закривена лула с размерите на малък саксофон. — Някои я наричат още Хиперборея. А колкото до това кои сме, учтивостта изисква пръв да се представиш ти.

— Ами... аз съм Пер Тагесбелд, от град Улинфьорд...

— Ясно. Значи не си тукашен. Скоро ли пристигна?

— Преди малко. Бях се скрил под една ела в гората, когато пред мен се отвори нещо като врата...

— Знам, знам. Повечето пристигат тук по този начин. А ние сме джуджета...

— Забелязах това — подхвърляш ти.

— Не си прави майтап, момко... Докъде бях стигнал? А, да. И тъй, ние сме джуджета от Селището на джуджетата, както можеш да предположиш. Аз съм Фрулин, това е Кибалт... Ох, автобусът пристига!

Изненадите в тази страна действително нямат край! Раздава се бучене и на площада пристига най-обикновен градски автобус — жълт и доста поочукан. Само дето размерите му са като за джуджета...

— Трябва да тръгваме вече, но ще помолим някой от свободната смяна да ти разкаже това, което те интересува. Хей, Сноболд, имаме гостенин! Би ли му помогнал да се ориентира в обстановката?

Едно рошаво джудже с рижа брада кимва в знак на съгласие.

— Ела, млади момко. Домът ми е на две преки оттук.

Мини на **43**.

Събуждаш се под голямата ела, вкочанен от студ. От рокерите няма и следа, луната вече е изгряла и всичко се вижда ясно. Сън ли е била Страната на белите хълмове? Сигурно. Просто си заспал, докато си чакал бандата да отмине. Това е всичко.

Измъкваш се изпод елата и изведнъж се вцепеняваш от изненада. Върху снега пред теб лежи шейна — истинска, разкошна шейна! Когато я повдигаш, по дървените плазове проблясват инкрустирани златни нишки. Откъде ли се е взела? Нима не всичко е било сън?

Нарамваш шейната и се спускаш по склона надолу към камионетката. След няколко несполучливи опита успяваш да я подкараш и потегляш към фермата. Вятърът ядно хапе лицето ти през разбитото стъкло, а още повече те мъчат нерадостните мисли. Какво ще разкажеш на чичо си за натрошената кола и за ръката на Ерик?

Но когато спираш в двора на фермата, става нещо поразително. На вратата се появява Ерик! И дори се усмихва, макар че дясната му ръка виси на превръзка.

— Какво става? Защо закъсня толкова? Хайде, влизай и не се бой. Чичо днес е в невероятно добро настроение.

Мини на **80**.

Вдигаш жезъла и се приготвяш да замахнеш към най-близкия от троловете. Ала внезапно и тримата рухват на колене като подкосени.

— Прости ни, милосърдни повелителю! Отсега нататък сме твои слуги!

Великодушно махваш с ръка.

— Хайде, от мен да мине. Не съм злопаметен. Разкажете ми сега какво знаете за този жезъл.

Бившият Главен трол излиза напред и се покланя.

— О, господарю, легендата разказва, че някога този жезъл бил създаден за Повелителя на троловете. Само че троловете един по един измирили, докато най-сетне умрял и техният повелител. Това е било преди много векове. От тогава насетне хората често се промъквали и завладявали Каменния жезъл, но не след дълго сами се превръщали в тролове и заемали местата на умрелите. Вече много отдавна няма истински тролове... просто алчните за власт хора попълват племето им, както преди години сторихме и ние, клетите...

— И не искате ли да се превърнете обратно в хора?

— Искаме — въздъхва тролът толкова шумно, че по плещите му се търкулват ситни камъчета. — Само че трябва някой да строши Каменния жезъл. А ние вече не можем — жезълът има пълна власт над душите и телата ни.

След чутото нямаш никакво желание да се превърнеш в трол и да останеш в тази компания. Но все още можеш да избираш дали да възвърнеш на тримата човешкия облик или да ги оставиш такива, каквито са. Хубаво е да сториш добро... но не заслужават ли и малко наказание задето искаха да те излапат?

Ако решиш отново да превърнеш тримата в хора, мини на [230](#).

Ако предпочиташ да ги оставиш тролове, мини на [116](#).

Посочи едно число от таблицата.

От 1 до 5 — мини на **97**.

От 6 до 10 — продължи на **48**.

Влизаш бавно и предпазливо. Пред теб се тъмнее пуст коридор. Но изведнъж откъм горния етаж долита заплашителен глас:

— Не мърдай, или ще ти строша жезъла! Хей, приятел, пази го да не дойде насам!

Гласът на Нилс Бьокерсон. Изглежда двамата са хванали с изненада Белия въглищар. Тихичко се прокрадваш по стълбите. Вместо врата, към втория етаж води обикновен дъсчен капак в пода. Бавно подаваш глава през отвора.

Горният етаж на тази странна къща представлява една обширна зала, изпълнена с тухлени пещи и грамадни чугунени котли. Нилс Бьокерсон е застанал с гръб към теб само на една ръка разстояние. Държи богато украсен жезъл с голям синкав кристал на върха. Между краката му забелязваш масивното туловище на Ледения великан, който е притиснал в ъгъла стопанина на къщата. Самият Бял въглищар напълно оправдава името си — бели дрехи, бели коси, бледо лице, бяла качулка. Прилича на отшелник.

Без да усеща, че има нов слушател, Нилс продължава:

— Просто искам да причакам тук един неприятен досадник. Казаха ми, че всички се отбивали при теб, значи сигурно и той ще дойде. Ако мълчиш и не го изплашиш, няма да ти направим нищо. Иначе ще ти строша магическия жезъл!

Вече всичко е ясно. Ако се измъкнеш безшумно и оставиш противниците да чакат, докато им омръзне, мини на [226](#).

Ако въпреки опасностите се опиташ да помогнеш на Белия въглищар, продължи на [174](#).

— Пирит. Наричат го още златото на глупаците — изрича тъничко гласче над главата ти.

Оглеждаш се стреснато. Съвсем наблизко върху стената на тунела се е закрепил белезникаво гущерче с големи рубинени очи.

— Ти пък кой си?

— Подземен гущер, не виждаш ли? Храня се с разни пещерни насекоми и бягам от Никел... Ти случайно да не си му приятел?

Поклащаш глава отрицателно.

— Изобщо не съм го виждал. Как изглежда?

— Много обича подземни гущери.

Опитваш да си представиш каква външност следва от подобни гастрономически предпочитания, но не ти става много ясно. Затова задаваш нов въпрос:

— А сега накъде си поел?

— Нали ти казах — бягам от Никел. Почти ме беше хванал, едва се изплъзнах... О, не! Пак идва насам! Бързо ме скрий!

Ще го скриеш ли? Ако искаш, можеш бързо да мушнеш гущерчето в джоба си, докато Никел не е пристигнал. Ако ли не — остави го, то и само ще избяга...

След това премини на [3](#).

Да става каквото ще! Не си по-лош от Ерик и ще му докажеш това.

Ала още преди да си довършил мисълта, отпред изниква като призрак дънерът на огромен стар бор. Раздава се трясък и силата на удара те отхвърля в рохкавия сняг.

Няколко секунди лежиш зашеметен. Когато събираш сили да се надигнеш, гледката е толкова отчайваща, че неволно сядаш в снега. От новата шейна са останали само парчета.

На гърлото ти засяда горчива буца. Няма що, хубава работа свърши, Пер. Заради една глупава амбиция провали всички надежди на брат си. Сега ще трябва да слезеш надолу и да се срещнеш с мълчаливия упрек в очите му. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта...

— Не спирай, Ерик! — възкликваш ти. — Дай газ!

За миг Ерик извърща глава и те поглежда втренчено, после въздъхва и натиска педала. Виждаш през задното стъкло как Нилс Бьокерсон изтичва към шейната и започва да подскача върху нея с грубите си войнишки обувки. Прехапваш устни до болка. Заедно с шейната сте загубили и надеждите за победа в утрешното състезание.

Останалата част от пътя изминава в мълчание. Когато отпред се появяват светлинките на фермата, ти с болка разбираш, че тук ще посрещнеш Коледа не само днес, но и още много години. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта.

— Заповядай, момчето ми, влез вътре! Хапни си каквото пожелаеш — любезно те кани вещицата.

И ти влизаш — просто защото не можеш да се пребориш с глада. В голямата топла стая те чака богатата трапеза, отрупана с всевъзможни лакомства. Нахвърляш се върху тях, без да чакаш повторна покана. Скоро повечето подноси са празни, а ти нямаш сили да помръднеш от стола. Вещицата поклаща глава с умиление.

— Така-а-а... А сега, миличък, ще те помоля да ми помогнеш. Трябва да приготвим главното ястие.

Едва сега забелязваш огромното празно блюдо наред трапезата.

— Но аз вече съм се натъпкал така, че не мога да побера и зальк повече!

— Няма да ти се наложи — усмихва се зловещо стопанката. — Щом не искаш, ще си похапна и без теб. Само ми помогни!

— Добре — склоняваш ти. — Какво да направя?

Стопанката те повежда към съседната врата. Сред просторната кухня гори пещ, която сигурно би побрала цял вол. Когато вещицата отваря желязната врата, отвътре лъхва жарка вълна. След миг старицата измъква отнякъде голяма фурнаджийска лопата и я насочва към теб:

— Сядай отгоре!

Мини на [58](#).

Пътят нагоре по следващия хълм е още по-труден. Затова пък когато достигаш билото, гледката те кара да застинеш от изумление. Огромно дърво, израсло на върха, подпира с клони небето. Корените му сочат накръст, а далече горе между клоните сякаш са изградени замъци. Всичко това ти изглежда нереално, като на кино.

— Какво си се заяпал? Никога ли не си виждал Игдрасил? — раздава се съвсем наблизко нечий глас.

Притежателят на гласа се оказва дребничко черно същество, напомнящо донякъде човек, но с изключителна грозота. То седи на голям камък точно пред теб и с любопитство те наблюдава.

— Не съм. Какво е това?

— Как какво? Това е Световното дърво, ясенът Игдрасил — започва да обяснява черното същество и целият му вид подсказва, че няма намерение да свърши поне до вечерта. — Корените му стигат до сърцето на земята, клоните подпират небето да не падне върху нас, смуче влага от четири реки, в короната му се...

— Добре, добре — прекъсваш го. — Ами ти кой си?

Мини на [222](#).

Смело навлизаш в мината. Но още на входа те спира джудже с кирка на рамо и фенер в ръка.

— Накъде си тръгнал?

Отново разказваш историята си — ако продължава така, скоро всички в тая страна ще научат за теб. Джуджето те изслушва внимателно и накрая кимва.

— Ясно, ясно. Обаче в момента работим само из най-близките тунели. Поне три четвърти от пътя си ще трябва да извървиш сам. Ще можеш ли?

— Ами... стига да има как да се ориентирам...

— Не е трудно. Вземи моя фенер — вълшебен е и винаги осветява правилната посока. Само внимавай — напоследък наоколо се навърта Никел. Вчера беше развалил всичкото ни желязо, ей го там на безполезна купчина...

И джуджето посочва грамадна камара от безформени буци, които наистина никак не приличат на желязо. Повърхността им е бяла и лъскава.

— Какъв е този Никел? — тревожно питаш ти.

— Подземен дух. Като го видиш, ще разбереш. Ама по-добре изобщо да не ти излиза насреща.

В това време от дъното на тунела с трясък се задава вагонетка, натоварена с желязна руда. Посрещачът ти изтичва да помогне на джуджетата, които я бутат. Докато вагонетката изчезва навън, той подвиква през рамо:

— Приятен път!

Мини на **8**.

— Отново не позна! — навежда глава сфинксът. — Мисли малко, преди да отговориш, и няма да ти е трудно. От мен да мине, ще ти задам трета, последна гатанка. Но ако не познаеш и нея, ще трябва да си тръгнеш — този път наистина. Кое е това, което всички обичаме и харесваме, а пък ни е страх да го погледнем?

Медът — мини на **30**.

Слънцето — мини на **90**.

Книгата — мини на **209**.

Вятърът — мини на **127**.

Тъмнината — мини на **69**.

Музиката — мини на **144**.

Главатарят се навъсва.

— Хммммм... Като те гледам, приличаш ми на магьосник. С такива като тебе само излишни неприятности може да си навлече човек. Хей, момчета, я го изхвърлете да си върви поживо-поздраво. Ще е първият, когото сме пуснали жив. Да имаш от нещо да се оплачеш, момченце?

Нещо в очите му ти подсказва, че е по-здравословно да нямаш никакви оплаквания.

— Щом нямаш, добре тогава. Налягай си парцалите и се измитай.

Изхвърлят те с ритник от заслона и ти посочват пътя. Е, какво пък. Изгуби палатката и планинския кристал, но поне си жив. А и това не е малко в една страна на легенди и предания — в такава страна далеч не всички са добри.

Мини на [200](#).

Рязко се изправяш и без колебание скачаш към загадъчния отвор в пространството. Нилс Бюкерсон с див крясък се хвърля след теб. В следващата секунда вратата се затваря, но двамата сте вече отвъд... в небето над хълмовете.

За миг изтръпваш от ужас. Земята е поне на сто метра под теб. Но вместо да се сгромолясаш с шеметна бързина, ти политаш надолу като насън — бавно и някак косо, сякаш вятърът те носи настрани. Виждаш как Нилс Бюкерсон постепенно се отдалечава от теб, докато най-сетне изчезва зад билото на един от хълмовете. Изведнъж тежестта се завръща и ти се търкулваш по стръмен, заснежен склон.

Когато успяваш да спреш, вече си в подножието на един от хълмовете. Цял обсипан в сняг, ти се изправяш и хвърляш поглед наоколо. Пред теб се простира замръзнало езеро. Отдясно започва склонът на друг хълм, а далече наляво забелязваш село, над което се вият струйки дим.

Накъде ще тръгнеш?

Към селото — мини на **147**.

Към върха на съседния хълм — мини на **98**.

Демончето те повежда напред по билото на хълма. След кратък път стигате до заснежено възвишение, в което само отблизо се различава изкусно прикрита врата.

— Изчакай за момент. Трябва да предупредя Локи — спира те демончето и изчезва вътре.

Минута по-късно вратата отново се отваря. Отвътре лъха приятна топлина, изпълнена с безброй аромати на домашен уют — мирис на чисто пране, на билки, на разпалено огнище, на богата трапеза и още какво ли не. Озоваваш се в малък коридор с позлатени стени. Двама прислужници с разкошни ливреи те съпровождат до тронна зала, украсена с възхитителни статуи от мрамор, яспис и малахит. На трона седи строен мъж, чието лице още от пръв поглед те поражда с красотата и благородството си. Никога не си виждал толкова обаятелен човек — само секунда ти стига, за да се убедиш, че именно това е законният владетел на тукашния край. Щом влизаш, мъжът става от трона и те кани край дългата маса, където наистина е подредена трапеза, достойна за кралете от приказките.

— Седни, благородни младежо. Моят слуга ми каза, че търсиш помощ.

Разказваш му за шейната и счупената ръка на Ерик. Локи слуша внимателно, кимайки с глава. Накрая се усмихва широко:

— Разбира се, че ще ти помогна, момчето ми! Винаги съм се радвал да сторя добро някому, безкористно и без задна мисъл. Но сега самият аз съм изпаднал в ужасна беда. Ще ми помогнеш ли? Вече знаеш какво трябва да сториш.

Готов ли си да помогнеш на Локи?

Да — мини на **146**.

Не — мини на **85**.

Миролюбиво вдигаш ръце с дланите напред.

— Хей, защо сте се намусили такива? Дойдох само да събера малко съчки.

— Така де, да ни чупиш клоните — отвърща сърдит глас зад гърба ти. — На теб ако дойде някой да ти откъсне ръката, как ще го посрещнеш?

Обръщаш се. Отзад няма нищо живо, освен дебел бук с набраздена кора.

— Какво си ме зяпнал? — сопва се букът. — Ако съдя по намерението ти да събираш съчки, не виждаш дърво за пръв път.

— Е, да, ама досега не са ми говорили...

— Че има ли за какво да говорят с теб? Дошъл да кърши клони, а очаква да го посрещнат като горски цар!

Смутен си, но упорито продължаваш разговора:

— Ами... Така или иначе, за съчки стават само сухи клони. Те за какво са ви? Само да тежат.

— Не е вярно — възразява букът — Всички, които са идвали досега, сечаха наред — и сухо, и сурово.

Солиден довод. Налага се да измислиш нещо.

— Тъй ще е, като няма кой да им каже кое е сухо и кое — сурово? И аз не знаех. А ако ми помогнете, няма да пострада нито един жив клон.

Мини на **136**.

Шейната свисти между борове. Едва успяваш да си поемеш дъх от ледения насрецен вятър. Спускаш се по-бързо, от когато и да било, но вече губиш надежда. Прекалено си изостанал и едва ли ще настигнеш противника до финала.

Изведнъж го виждаш право пред себе си! Останките от разбитата шейна се търкалят около един бор, а самият Нилс лежи наблизко с окървавена глава. Забил се е право в дървото. Така му се пада на негодника!

Но въпреки яростта от мръсния трик, изпитваш и малко жал. Би ли го оставил да лежи ранен сред гората? Не, дявол да го вземе, не си като него.

Но пък ако спреш и натовариш Нилс на шейната си, за да го свалиш долу, състезанието със сигурност ще бъде загубено. Ще трябва да се сбогуваш със стипендията и мечтите за Упландския университет.

Отново си пред избор — и този избор може би ще е най-важният.

Ще спреш ли, за да помогнеш на Нилс?

Да — мини на **118**.

Не — мини на **87**.

Освежен и бодър от спокойната нощувка, в ранното утро отново крачиш през хълмовете. Но ето че пада странна мъгла — бяла и непрозрачна, сякаш светът е обвит в памук. Не можеш да определиш дори откъде точно свети слънцето — имаш чувството, че размитата светлина струи от цялото небе, без да хвърля каквито и да било сенки. Спираш с надежда мъглата скоро да отmine. Тогава ще продължиш пътя си.

Изчакваш няколко часа, но мъглата не се разсейва. Нещо лошо — изведнъж чуваш познатите тежки стъпки и гласове:

— Няма откъде да mine! Пътят от Белия възлищар към светилището на Аполон е само един. Познавам тази страна, пребродил съм я от край до край...

— Да, ама как ще го намерим в тази мъгла? Объркахме вече и път, и всичко. А отгоре на това ми е студено...

Пак Нилс Бюкерсон и Ледения великан! А най-неприятното е, че стъпките и гласовете се засилват — очевидно двамата вървят право към теб. Нямах много време за размисъл.

Ако опиташ да се измъкнеш като се ориентираш по звука, макар и с риск да объркаш посоката, мини на **139**.

Ако се свиеш на място с надеждата, че двамата ще те подминат, продължи на **130**.

Продължаваш пътя си и влизаш в градчето. Няколко реда къщички със заострени покриви, търговска уличка и една кръчма — това е всичко. Пресичаш центъра, без изобщо да се замислиш.

Изведнъж пред краката ти нещо проблясва. Навеждаш се — голяма сребърна монета, покрита с непознати знаци. Нещо като... хм... нещо като магически знаци, нещо като руни... Решаваш да провериш какво можеш да си купиш с тази находка.

Връщаш се към кръчмата и поръчваш една топла вечеря. Показваш монетата — съдържателят я прибира без коментари и ти връчва купчина по-малки. Скоро напускаш кръчмата с пълен стомах.

Мини на [218](#).

— Слушай, Никел, това желязо отива за направа на играчки. А знаеш ли колко деца по този свят трябва да получат подаръци за Коледа? Представяш ли си колко тъжен ще бъде техният празник, ако не получат...

— Знам, представям си, досещам се, въобразявам си и прочие — рязко те прекъсва Никел. — Само че изобщо не ми пука. Да си правят играчките, от каквото искат. А за децата да се грижи УНИЦЕФ. Моето желязо си е мое. Никого не закачам, просто си пазя имуществото.

С тези думи той ти обръща гръб и се лепва за стената. Кожата му бързо придобива цвят на камък, подутината се изравнява и изчезва. Имаше Никел, няма Никел... Само че няма и резултат от опита ти да помогнеш на джуджетата... Нищо, добре поне, че те остави да продължиш нататък.

Мини на [125](#).

Гледката зад дърветата просто те смайва — стоиш пред къщурка, изградена от блокчета шоколад, гевреци, сладкиши, козунак и всякакви други вкусоти. Пред апетитната гледка стомахът ти се свива от глад. Лакомо облизваш устни. Май някъде в приказките се разказваше за такова нещо...

Протяжно изскърцване на прозорец прекъсва размислите ти. Откъм къщурката те гледа най-отвратителното старческо лице, което някога си виждал. Кривият клюмнал нос и щръкналата брадичка почти се допират, а над тях светят очи на кукумявка. Всички съмнения те напускат мигновено — това е вещица. Просто не може да бъде нищо друго.

— Заповядай да се стоплиш, моето момче! Скромната ми къщурка е на твое разположение тази нощ! — кани те вещицата. Любезният ѝ глас ти напомня как стърже скоростната кутия на повреден автомобил в работилницата на господин Кристенсен.

Ако решиш да приемеш поканата, мини на [186](#).

Ако предпочиташ да я избегнеш, мини на [155](#).

— А сега — обръща се към теб Аполон — идва време да ти кажа най-важното. Ще получиш това, което пожела. Но знай, че ще спечелиш състезанието, само ако не допуснеш в сърцето си злоба до самия му край. Помни: утрешният ден, коледният ден, е ден на опрощението. Забравиш ли това, ще загубиш. Помни го... и сбогом, млади приятелю.

Той махва с ръка и веднага те обзема непреодолима дрямка.

Мини на **179**.

От върха на следващия хълм се разкрива великолепна гледка: древно светилище, сякаш извадено от учебник по история. Бели мраморни колони, бели статуи, бяло стълбище... и някакво странно черно същество в подножието му.

Спускаш се от хълма и тичешком приближаваш светилището. Отблизо изглежда още по-красиво. Но съществото пред входа вдъхва страх още от пръв поглед. Лъвско тяло, криле като на прилеп и човешка глава. Напомня ти нещо... Да, точно така! Сфинксът от уроците по история. Онзи, който обичал да задава гатанки... Интересно как ли ще те посрещне.

Мини на [77](#).

— Не позна! — усмихва се сфинксът. — Това животно е човекът. В утрото на своя живот, като малко дете той ходи на четири крака. Когато е в зенита на силите си, ходи на два, а когато остарее, във вечерта на своя живот търси помощта на бастун... Съжалявам за теб, но няма да влезеш вътре. Довиждане.

Оглеждаш чудовището, но веднага ти става ясно, че не можеш да го преодолееш със сила — лъвското тяло издава не само страховита мощ, но и котешка пъргавина. На хитрост също едва ли има смисъл да се надяваш — такъв майстор в гатанките няма да е глупав. Навеждаш глава и си тръгваш.

— Хей, стой! — внезапно подвиква сфинксът. — Жал ми е за теб. Ще ти дам възможност да опиташ с още една гатанка. Познай отговора и ще те пусна в светилището. Коя е най-вкусната подправка?

Солта — мини на **120**.

Пиперът — мини на **42**.

Водата — мини на **18**.

Лъжицата — мини на **189**.

Гладът — мини на **149**.

Хващаш здраво лопатата и с един замах мяташ вещицата в пещта. Желязната врата се захлопва сама. В следващия момент отвътре долита ужасен писък и през прореза за наблюдение се посипват искри. Нещо в пещта рухва с трясък. Отеква втори, още по-гневен писък — и нагоре по комина с грохот профучава някакъв масивен снаряд. Поглеждаш през прозореца точно навреме, за да видиш как опърлената вещица тупва с подпалена рокля в една пряспа.

— Проклетниииик! — пици тя с глас на оперен мецосопран. — Да ме измами така! На това ли ви учат в училище?

След като успява да изгаси роклята си в снега, стопанката отново нахълтва в къщурката и хуква към теб с разперени нокти. Ала когато вдигаш заканително лопатата, тя бързо променя мнението си. Грабва опряната в ъгъла метла, изтичва навън, яхва я и се устремява към ниските облаци.

— Ей сега ще ти докарам аз компания! — заканва се злобната бабичка. — Познавам двама, дето те търсят под дърво и камък!

Май наистина ще е по-добре да изчезваш. Грабваш голямо парче козунак, изскачаш от къщата и поемаш напред в мрака.

Мини на [155](#).

По устните на Ерик изведнъж плъзва развеселена усмивка.

— Голям дявол си, Пер! Добре, от мен да мине. Само едно спускане и после веднага потегляме към фермата, че иначе старият ще ни опява цяла вечер.

Без да чакаш втора покана, грабваш шейната от ръцете му и изтичваш към началото на склона. Гориш от желание да покажеш, че в спускането не си по-слаб от Ерик.

Как ще се спускаш?

Седнал върху шейната — мини на **6**.

Легнал по корем — мини на **74**.

Легнал по гръб — мини на **102**.

Прехапваш устна и гневно тръсваш глава.

— Не, благодаря. Все някак ще се добера дотам и без охрана. Пък и каква полза от охраната, ако налетя на Свен Анселблат? Най-много да ми помогнете да си събера зъбите след пердаха.

Без да чакаш отговора на сержанта, ти се отправяш към вратата. Докато излизаш в коридора, изотзад те догонва смутеният му глас:

— Недей да говориш така, момче. Законът си е закон за всички. Аз просто казвах...

Не искаш да го слушаш. Затръсваш вратата, изтичваш навън и сядаш в камионетката.

Мини на [50](#).

— Аполон ли? — сепваш се ти. — Да не бъркаш нещо? Чувал съм, че той живеел на връх Олимп, далече на юг.

— Така е. Само че зиме идва на лов по нашия край. А тъй като при нас винаги е зима, значи е тук постоянно. И можеш да го намериш, когато пожелаеш.

Почесваш се по тила. Нещо в разсъжденията на Сноболд не ти е съвсем ясно.

— Как така живее на Олимп, а пък винаги е тук?

— Той е тук през зимата, а тук винаги е зима, разбра ли? — търпеливо обяснява стопанинът. — В нашата страна времето тече различно, не като при вас. Затова можеш да не се безпокоиш — колкото и време да прекараш тук, ще се върнеш в твоя свят горе-долу, когато си го напуснал.

— Да, само че как ще се върна? Сноболд замислено засмуква лулата си.

— Право да ти кажа, не знам. Никога не ми се е налагало да ходя във вашия свят. Само съм чувал, че за целта понякога използват пурпурен мрамор. Но мисля, че ако някой бог поеме грижа за желанията ти, ще намери и начин да те върне обратно.

— А как да открия Аполон?

— Не бързай, момко. За начало ще преспиш тук на топло. Утре ще идем до фабриката на Белобрадия, където работят джуджета от цялата страна. Там ще попитаме най-главното джудже — Мустел. Той е по-стар от всички нас и сигурно знае къде е светилището на Аполон.

Явно за Сноболд въпросът вече е решен. Лулата му е изгаснала и той се заема да я разпали отново с въгленче от огнището. Ти разсеяно оглеждаш стаята и изведнъж трепваш. Сред множество дреболии върху лавицата над камината лъщи парченце яркочервен камък.

— Сноболд, онова там да не би, да е пурпурен мрамор?

Джуджето надига глава.

— Онова ли? Ами да, пурпурен мрамор е. Само че не знам как се използва магическата му сила.

239. Ако решиш да направиш опит за завръщане в своя свят, мини на

Ако предпочетеш да изчакаш до утре, продължи на 169.

От двете страни на пещерата се издигат два високи, съвършено гладки обелиска. Материалът прилича на камък, но очевидно е нещо друго. Между тях сякаш играе мараня — въздухът трепти и се прелива като над нажежен асфалтов път през лятото. Събираш смелост и тръгваш напред.

Когато минаваш между двата обелиска, изпитваш странно усещане — въздухът около теб като че се сгъстява и започва да вибрира. Продължаваш смело към мрачния отвор и след малко вибрирането изчезва. Значи Локи е имал право, магиите не могат да засегнат онзи, когото не познават. Още няколко крачки — и вече си в пещерата!

Оглеждаш се. На огромна ръждива кука отдясно виси голям черен ключ. Откачаш го и тръгваш към дъното на пещерата.

Посреща те непоносима воня. Скоро се налага да запушиш нос, за да можеш да продължиш напред. Стотина крачки по-навътре откриваш източника на вонята.

Фенрир наистина прилича на вълк, но е по-едър и от слон. Нищо чудно, че бил силен. Край косматата му шия виси грамаден катинар, но самата верига, на която е закачен, те изненадва — та тя изглежда тънка като косъм. Как може да удържи толкова едър звяр?

В момента Фенрир спи и видът му е толкова отвратителен, че за момент се замисляш дали изобщо трябва да го пускаш... или дори само да го събуждаш.

Какво е решението ти?

Да го пуснеш — мини на [122](#).

Да се откажеш — мини на [96](#).

Тръгваш, накъдето те е упътила катеричката. Гората наоколо става все по-гъста. Вървиш вече около час, когато внезапно ти хрумва нещо. Вярно, сам не успя да отместиш дървото, но може би някой посилен горски обитател ще се справи. Щом животните тук говорят, сигурно ще убедиш някое от тях да помогне на катеричката.

Само че би ли се върнал назад, за да ѝ предложиш тази идея? Нилс Бьокерсон и Ледения великан са по петите ти. Току-виж си налетял отново на тях. А може би вече са те изпреварили и ако не побързаш, ще стигнат първи до светилището на Аполон.

Ако решиш да се върнеш назад, мини на [123](#).

Ако предпочиташ да продължиш напред, мини на [115](#).

Тръгваш бавно нагоре по склона на следващия хълм. Времето започва да се влошава. Насреща връхлита пронизващ леден вятър, който се засилва с всяка измината крачка.

Пътят е дълъг и скоро наоколо пада здрач. По склона танцуват снежни вихрушки. Изваждаш палатката на Сноболд и се опитваш да я разпънеш, но вятърът едва не я отнася от ръцете ти. Стискаш зъби и опитваш отново. Внезапно трепваш — през воя на зимната буря сякаш долита нечие злобно кискане.

Оглеждаш се. Не, наоколо няма жива душа. Само злорадият смях продължава да отеква над склона, като че го издава самият вятър.

— Хей, смее ли се някой тук наоколо?

Воят на вихрите се засилва и през него вече ясно дочуваш глас:

— Това сме ние, зимните виелициии... Няма да те оставим на мира, тук ще замръзнеш, човечеее...

Мини на [57](#).

Мини на [144](#).

Решаваш, че не си струва да губиш време. Нилс Бюкерсон и Ледения великан са по петите ти. Току-виж си налетял отново на тях. А може би вече са те изпреварили и ако не побързаш, ще стигнат първи до светилището на Аполон.

Продължаваш напред и вървиш около час през гъстата гора. Мини на [115](#).

Събуждаш се в същата пряспа, но дворецът е изчезнал безследно. Пухкавият ти познат подскача по едно надвиснало клонче и ръси сняг в лицето ти.

— Ставай, сънливецо! Време е за път!

Ставаш, разкършваш плещи и поемаш между високите ели. Тук-там ти се струва, че разпознаваш местата, където сте работили, но прекършените клони сега изглеждат съвсем здрави. Снежният дух те изпраща до края на гората и обяснява как да стигнеш до Белия въглищар. Ще трябва малко да се отклониш от пътя си, но се надяваш, че после лесно ще се ориентираш.

Цял ден минава, докато прехвърлиш три високи хълма. Накрая, когато на хоризонта вече гаснат последните слънчеви лъчи, отпред изниква странна къща — по-странна не можеш и да си представиш. Изградена е от бял камък, но прилича едновременно на всички домове, които си виждал някога. Сякаш някой архитект на шега е събрал в едно цяло средновековни кулички, вити колони, балкончета от ковано желязо, модерни прозорци с алуминиева дограма, пристройка със сламен селски покрив, широка дъсчена веранда...

Но не това те кара да се стъписааш. Масивната входна врата зее широко разтворена и в снега пред нея забелязваш две следи: от огромните стъпала на Ледения великан и от ботушите на твоя познайник Нилс Бюкерсон. Влезли са вътре! Ами сега? Какво ще предприемеш?

Най-разумното е да заобиколиш внимателно къщата и да се върнеш към стария си път. Ако това е решението ти, мини на [226](#).

И все пак... с подобна компания Белия въглищар навярно се нуждае от помощ. Едва ли си в състояние да му помогнеш, но ако искаш да опиташ, мини на [182](#).

Поклащаш глава.

— Съжалявам, не мога да ви помогна. Много ми се иска, но няма как.

— Знаех си... — Във воя на вятъра внезапно прозвучава любопитство. — А какво те води насам?

Вече си толкова свикнал да повтаряш историята си, че привършваш за по-малко от пет минути.

— Какво е това Коледа? — отново пита виелицата.

Събираш цялото си красноречие и подхващаш разказ за Коледа. За нощта на чудесата. За коледните подаръци, вълшебните песни и детската радост...

Над хълма е настанала тишина. Виелиците слушат унесени и постепенно те обзема надежда. Може би ще ги убедиш да те оставят на мира.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 4 — мини на [244](#).

От 5 до 10 — продължи на [240](#).

Упорито ставаш и продължаваш напред. Точно пред лицето ти виси един клон, който изглежда подходящ за горене. Хващаш здраво, напъваш се да го отчупиш, и...

Сякаш буря връхлита над гората. Клоните яростно се разлюлюват, шумът им прераства в оглушителен грохот. Изведнъж най-близките те подхващат, откъсват те от земята и те подмятат нагоре като играчка. Преди да паднеш, поемат те други клони, които на свой ред те запокитват към края на горичката. След няколко подхвърляния излиташ на открито и се забиваш с главата напред в една дълбока пряспа.

След дълго ритане се измъкваш на свобода. Снегът се е набил под дрехите ти. А отзад горичката диво размахва клони и тази гледка окончателно прогонва желанието ти да събираш дърва. Няма как, ще трябва да се върнеш при рибаря без съчки.

Мини на [221](#).

Точно по пладне на хълма Тагеборг са се събрали повече от сто състезатели. Между тях си и ти. Златните нишки по плазовете искрят под яркото слънце и техният блясък ти вдъхва вяра в победата.

Тук е и Нилс Бьокерсон. Мъкне новичка шейна, излъскана и отрупана с разни железарии не по-малко от него самия. Отстрани даже е прикрепил дълъг метален прът — за какво ли му трябва, един Господ знае. Когато те забелязва, Нилс се озъбва и опитва да ти прошепне нещо, но не успява в навалищата. Пък и няма нужда — много добре се досещаш какво би казал.

Към старта се приближава кметът Лундстром — учредител и дългогодишен председател на състезанието. До него е фабрикантът Велдестил. Около тях кръжат като мухи двама телевизионни оператори. Други двама снимат редиците ви на старта.

Лундстром застава отдясно на редицата, изважда сигнален пистолет и вдига високо ръка. В напрегнатата тишина отеква изстрел. Прибирайки пистолета в движение, кметът хуква към колата си, за да бъде долу за посрещането на победителя. Стартът е даден!

Мини на [128](#).

— Не, това е невъзможно — отговаряш ти. — Та аз още нямам представа как ще се върна у дома. А дори и да се върна, кой ще помогне на брат ми да оздравее?

— Ти май не знаеш какво значи едно джудже да се закълне в брадата си! — подскача Сноболд. — Щом ти казах, че има начин, значи има начин! Нали тук живеят всички богове от легендите и приказките! За тях е същинска дреболия да изпълнят желанието ти.

— Как така? Ами че нали боговете от приказките са просто измислица.

Сноболд възмутено размахва лулата си.

— Нищо подобно! Може да са измислица там, при вас! Тук те са истински, а пък вашият свят е само приказка!

Налага се да успокоиш ядосания си домакин.

— Добре, Сноболд, не се сърди. Все още съм малко объркан. Според теб кой от тукашните богове би могъл да ми помогне? И как да се добера до него с молбата си, когато имам само една нощ?

— Всеки може да свърши тая работа!... Добре де, не точно всеки. По принцип повечето богове биха могли да ти направят някаква шейна. Иначе защо са богове. Но когато стане дума за болести и травми, най-добра работа върши Аполон — лечителят.

Мини на [205](#).

С един скок се озоваваш до жезъла и го хвърляш към новия си съюзник. Междувременно Нилс изважда от джоба си познатата велосипедна верига. Ледения великан най-сетне се е опомнил и също решава да се намеси в схватката. Но преди да те нападнат, Белия въглищар вдига жезъла и с повелителен глас изрича няколко странни думи. Враговете ти мигновено се разтапят във въздуха като облачета дим.

Мини на [151](#).

Тролът крачи право към палатката, без изобщо да я забелязва. Продължава да не я забелязва, когато огромното му стъпало се спуска точно върху нея и те премазва под тежестта си. Нямах късмет, Пер... Не ти остава нищо друго, освен да се утешиш донякъде с мисълта, че си бил прав. Троловете наистина не успяха да те открият.

Вървиш по търговската уличка и изведнъж рязко спиращ. Пред теб търговец с дебел кожух пъди от сергията си дрипаво хлапе на седем-осем години:

— Махай се оттук! Шейните не са безплатни! Щом толкова искаш, намери си пари и веднага ще ти продам една.

Нещо започва да те гложди. Това хлапе ти напомня за положението, в което сте изпаднали двамата с Ерик. А имаш парите да му помогнеш... След кратък разговор с продавача разбираш, че шейната ще струва всичките монети, които са ти останали след гощавката.

Ако решиш да направиш тази жертва, мини на [234](#).

Ако предпочиташ да си запазиш парите, мини на [110](#).

Вещицата грабва лопатата и се опитва да те метне в пещта, но резултатът е нулев. Както си седнал напреки, просто не можеш да минеш през вратата. След няколко безплодни опита (които ти подсказват, че не е особено умна) тя слага лопатата на пода и започва да разглежда пещта.

— Чудна работа! Досега все влизаха... — Вещицата обръща глава към теб и най-сетне схваща причината за неуспеха си. — Ама ти не си седнал както трябва!

— Добре — отговаряш ти и послушно се обръщаш на другата страна. Отново напреки.

Новият опит не е по-успешен от предишните. Ядосаната вещица запокитва лопатата настрани.

— Как може да си толкова глупав? Не те бива на една лопата да седнеш като хората!

— Ами защо не ми покажеш как трябва? — невинно питаш ти и ставаш от лопатата.

Вещицата изсумтява недоволно и сяда върху лопатата направо, както ще е най-лесно да се хвърли в пещта. Сега е моментът!

Мини на [202](#).

Тръгваш на изток от светилището и скоро излизаш на пътя. Тор още го няма. Вглеждаш се в браздите от колесницата по заледения сняг и изтръпваш. Край пътя тъмнеят следи от подковани обувки, а до тях има отпечатащи от огромни, грубо оформени стъпала. Нилс и Ледения великан са били тук!

Следите водят към гористия склон на един близък хълм. Нагоре дърветата стигат чак до върха. Може би двамата са те наблюдавали отвисоко как идваш насам. И може би сега се промъкват през горичката!

Ако решиш да се скриеш в околните храсталаци с риск да изпуснеш Тор, мини на **165**.

Ако останеш на пътя с риск предположенията ти да се окажат верни, мини на **56**.

Връщаш се от горичката с наведена глава.

— Не можах да събера съчки. Нещо дърветата...

— Да, знам — отговаря рибарят. — Те невинаги са дружелюбни с пришълците. За да се разбереш с тях е нужна не само много добрина и ум, но и малко късмет — а той може би ти е липсвал... Нищо. Пътят към светилището на Аполон е през онзи хълм.

Мини на [200](#).

— Аз съм един от демоните, които слугуват на боговете на този свят — гордо отвърща твоят събеседник. — Служа на Локи, най-могъщия измежду тях. А ти кой си и какъв си.

Хайде пак! Въздъхваш и подхващаш разказа си. Когато свършваш, демончето се ухилва широко.

— Че това ли било желанието ти? Локи ще го изпълни много по-добре от някакъв си там Аполон. Само че и ти ще трябва да ни помогнеш.

— С какво?

— Труден миг е за нас — отвърща скръбно демончето. — Зли сили хванаха вълка Фенрир, силата и опората на бог Локи, и го оковаха в здрава верига. Сега го държат в пещера там долу, под корените на Игдрасил. Никой от нас не може дори да пристъпи до пещерата — черни магии и заклинания ни държат далеч от нея. Единствено някой чужденец има шанса да влезе и да освободи Фенрир — магиите не го познават и затова няма да го спрат. Помогни ни, а в замяна Локи ще изпълни всяко твое желание!

— Добре звучи, но бих искал да говоря със самия Локи — отговаряш ти. Нещо в това демонче не ти вдъхва доверие.

— Дадено! — охотно се съгласява черното дребосъче. — Ела с мен.

Имаш ли късче лед на Доброто?

Да — мини на [24](#).

Не — прехвърли се на [192](#).

Този ден отминава в безкрайно катерене и спускане през хълмистата местност. Когато вечерта приближава, започваш отново да търсиш място за бивак. Само че май ще трябва да си легнеш гладен — питките на Сноболд вече са свършили. Нищо, поне да си починеш. От тежкия път си безкрайно уморен.

Изведнъж забелязваш над дърветата отпред полупрозрачна струйка дим. Ускоряваш крачка натам и когато над хълмовете пада сумрак, вече си почти до целта.

Ако продължиш през дърветата, мини на [198](#).

Ако решиш да не търсиш откъде се вдига пушекът, мини на [155](#).

Тръгваш нагоре по хълма, без да поглеждаш назад. Каквото и да се случи, на слънце все пак е по-добре, отколкото в подземията. Всъщност „на слънце“ е силно казано. Наближава вечерта, скоро ще трябва да потърсиш място за нощувка.

Хълмът се оказва доста висок. Имаш чувството, че това катерене никога няма да свърши. Когато наближаваш върха, вече си толкова изтощен, че се налага да спреш за кратка почивка. А мястото изглежда и добро за бивак. Сядаш край висока сива скала и посягаш да извадиш от джоба си палатката на Сноболд.

Ала преди да направиш каквото и да било, скалата внезапно се навежда и те сграбчва. Едва сега забелязваш, че камъкът напомня грамадна човешка фигура с грубо издялано лице.

— Закуска, а? — обажда се съществото. — Не че ще ми стигнеш да се наям, но все е нещо.

— А за мен? — пита съседната скала и също се раздвижва. — Да не мислиш, че само ти си гладен?

— Добре де, нека идем в замъка. Там Главният трол ще ни го раздели.

Мини на [41](#).

Обръщаш гръб на вилиците и се опитваш да побегнеш надолу по склона. Но ледените вихри те обгръщат от всички страни. Заслепен и полузадушен, рухваш в снега. Пред очите ти причернява.

Продължи на [134](#).

Като се оглеждаш боязливо през рамо, ти побягваш колкото се може по-надалеч от дома на Белия въглищар. Когато преценяваш, че си на безопасно разстояние, спираш за нощувка.

В магическата палатка е топло и уютно. Заспиваш бързо, а когато се събуждаш, вече е утро.

Продължи на [195](#).

Никога не ще забравиш тази вълшебна вечер в ледения дворец. За разлика от снежните духове, кралицата се явява пред теб в облика на неописуемо красива фея. Струва ти се, че е по-хубава даже от госпожица Ладерфелд, твоята учителка в първи клас. А колкото до кинозвездите, чиито снимки лепи Ерик по вратата на шкафчето си — нито една не би могла да се сравнява с нея по красота.

Несравнима е и богатата вечеря, която те очаква. Не познаваш нито едно от ястията, ала вкусът им е просто вълшебен. Когато се засищаш, кралицата те моли още веднъж да разкажеш историята си.

— Значи такива са твоите желания — казва накрая тя. — Искрено съжалявам, но вълшебната ми сила се простира само до границите на тази гора. Иначе с удоволствие бих ти помогнала. Но не се тревожи. Аполон ще се справи добре, той е могъщ бог.

Няколко снежни духчета се канят да те отведат към стаята за отдих, но внезапно кралицата ти прави знак да почакаш.

— Знаеш ли, все пак ми се иска да ти помогна с нещо. Вземи за спомен от мен тази кърпичка. Когато я разгърнеш, тя ще създаде илюзия, която да излъже твоя противник. Но помни, ще ти послужи само веднъж... И още нещо. По пътя към светилището на Аполон сигурно ще срещнеш Белия въглищар. Предай му много поздравии от мен. А сега сбогом, защото утре няма да се видим. И знай, че винаги си добре дошъл тук!

В стаята за отдих с учудване откриваш, че няма нито легло, нито завивки. Чака те само купчина пухкав сняг. Но когато се отпускат в него, прегръдката му е топла и ласкава. След минута се унасяш в дълбок сън.

Посочи едно число от [таблицата](#).

От 1 до 6 — мини на [211](#).

От 7 до 10 — мини на [134](#).

Препаската на монаха се оказва дълго въже, намотано около кръста му. Без затруднения връзващ единия край за дървото, след което монахът със сумтене и охкане се измъква от прясната. Когато изтупва расото си от снега, той полага върху рамото ти масивна длан.

— Да ти се представя. На този грешен свят ме познават под името брат Бонифаций. Хайде, ела да те почерпя, великодушни спасителю! Без твоята намеса кой знае докога щях да се боря със зимните стихии.

Ако решиш да тръгнеш с него, мини на [170](#).

Ако откажеш, прехвърли се на [135](#).

Шейните отново се сближават. Сега е моментът! Рязко замахваш с лакът и улучваш Нилс в рамото. Загубил равновесие, той се килва настрани. В следващия миг шейната му връхлита върху дънера на един огромен бор. За част от секундата виждаш как Нилс се връзва право в дървото и остава да лежи на снега с окървавена глава. Така му се пада на този негодник!

И все пак в същата част от секундата те обземат колебания. Нима ще оставиш Нилс да лежи ранен сред гората и то по твоя вина? Не, дявол да го вземе, не си като него.

Но пък ако спреш и натовариш Нилс на шейната си, за да го свалиш долу, състезанието със сигурност ще бъде загубено. Ще трябва да се сбогуваш със стипендията и мечтите за Упландския университет.

Отново си пред избор — и този избор може би ще е най-важният. Ще спреш ли, за да помогнеш на Нилс?

Да — мини на **118**.

Не — мини на **87**.

Замисляш се дълбоко. Най-сетне правиш своя избор и вдигаш глава:

— Не ми харесвате. Но мисля, че заслужавате по-добра участ. От днес нататък бъдете отново хора!

Вдигаш Каменния жезъл над главата си и със силен замах го строшаваш на парченца в гранитната поставка. Из залата се надига облак сива мъгла, която закрива всичко.

Когато мъглата се разсейва, пред теб стоят трима най-обикновени мъже. Прогнилите им дрехи отдавна са се превърнали в парцали, но лицата им греят от радост.

Тримата се втурват към теб и започват да те подхвърлят до тавана. Едва след дълги молби се съгласяват да усмирят малко възторга си. Накрая бившият Главен трол ти подава малко късче от Каменния жезъл.

— Пази го! Това парченце ти дава еднократна власт над камъка. Притиснеш ли го към която и да било скала, тя ще изпълни всяко твое желание.

Благодариш му и се запътваш навън. Докато слизаш по склона на хълма, от време на време поглеждаш назад. Застанали пред входа на пещерата, отгоре ти махат за сбогом три мъжки фигури.

Мини на [208](#).

Започваш да разтриваш замръзналите си крайници, докато по тях плъзва гореща вълна. Чувстваш се по-добре, силите ти постепенно се завръщат. Но... какво е това на отсрещния хълм?

Хълмът е доста далече, но не чак толкова, че да не различиш черната човешка фигура на върха му. А и в чистия мразовит въздух до теб ясно долитат бесните крясъци и дрънченето на желяза. Явно Нилс Бюкерсон също те е забелязал... и смята да довърши делото си.

Черната фигура хуква надолу към подножието на твоя хълм. Скоро ще се изкачи тук и тогава те чака твърде неприятна среща. Налага се бързо да избираш.

Ако решиш да тръгнеш към селото, мини на [147](#).

Ако тръгнеш срещу Нилс, за да се пребориш с него, продължи на [243](#).

Поклащаш глава.

— Не знам откъде може да се намери. Даже нямах представа, че тук можело да има планински кристал.

— Жалко тогава... така ми се искаше да направя един хубав коледен подарък! — Тор навежда глава, но веднага я вдига отново. — Върни се при Аполон и му кажи, че ще направя каквото мога за неговия лък. Щом сме богове, значи трябва да си помагаме, иначе закъде сме?

Мини на [93](#).

Водачът на глутницата изобщо не усеща иронията.

— Такъв голям?! Та това е направо невероятно! Значи сега сме най-богатите на света!

Изведнъж радостта на върколака секва. В мъничкия му мозък е пролазило съмнение.

— А като е толкова ценен, откъде го имаш? — впива той злобен поглед в теб.

Напрягаш мозъка си да измислиш нещо, но не ти се налага. В дъното на заслона няколко върколаци си разменят многозначителни погледи, сетне изведнъж се нахвърлят върху водача от различни страни. Със светкавична бързина той прекършва вратовете на двама и разкъсва шията на трети, но в това време четвъртият се е добрал до гърлото му. Кристалът се търкулва на пода. В следващия миг над него се струпва камара от върколаци, вкопчени в борба на живот и смърт. Пропълзяваш към един от ъглите и се спотайваш там, докато премине схватката.

Продължи на [171](#).

Изсипваш монетите пред търговеца и подаваш шейната на хлапето, което мигом изчезва с нея в една от уличките. Продължаваш пътя си странно ободрен. В края на краищата за какво би могъл да използваш тези пари, след като вече приближаваш светилището? Освен ако се каниш да подкупваш Аполон!

Размислите ти са грубо прекъснати. Нечия ръка те дръпва в тясна и мрачна уличка. Наоколо се струпват неколцина мъже с вид на разбойници. И вероятно наистина са такива — подсказва го ножът, притиснат към гърлото ти.

— Хайде, давай парите, или... — закана̀телно изрича единият.

— Нямам пари — свиваш рамене ти.

— Така ли? Я го претърсете! — заповядва този, който започна разговора.

Друг бръква бързо в джобовете ти, но не намира нищо, освен сгънатата палатка.

— Само някаква мръсна носна кърпа, началство!

— Аман от просяци! — мръщи се началството. — Върнете си му кърпата, че инак ще вземе да ни се обиди!

Специалистът по пребъркване натъпква палатката обратно в джоба ти и с мощен ритник те засилва към главната улица.

— Да се измиташ от града, докато не си се събудил някъде с прерязано гърло! Тук не обичаме безпаричните.

Мини на **156**.

След дълго лъкатушене по стръмния път камионетката най-сетне спира на върха. Хълмът под вас изглежда като истинска снежна приказка, но вълшебната гледка не прогонва лошото ти настроение. Не можеш да си кривиш душата — в спускането няма по-добър от Ерик, обаче не е честно той да изкарва парите, а ти да чакаш наготово.

Все пак имаш едно утешение — Ерик ти поверява волана на камионетката. На три пъти слизаш да го прибереш от подножието на Тагеборг и постепенно започваш да се чувстваш като истински треньор. Ерик сам подхранва това впечатление — по целия път обратно към върха те разпитва за стила на спускането си и за избрания маршрут.

Но когато се озовавате на върха за четвърти път, Ерик оглежда склона и поклаща глава.

— Смрачава се вече. Край за днес, брат ми. Хайде да се връщаме във фермата, чичо ще ни чака за празничната вечеря.

— Глупости! — възкликваш ти. — Още е светло. Ако не вярваш, дай да се спусна веднъж.

Ерик те оглежда недоверчиво и се почесва по тила.

Посочи едно число от [таблицата](#).

От 1 до 5 — мини на [203](#).

От 6 до 10 — мини на [137](#).

Идеята ти се струва разумна. Наистина не би било твърде приятно отново да се срещнеш с бандата на Нилс Бюкерсон. Когато сержантът се обръща, ти мълчаливо кимваш и за момент ти се струва, че разчиташ в очите му нещо като облекчение. Донякъде го разбираш — човекът се мъчи да стори каквото може... но няма куража да арестува сина на банкера Анселблат.

Изведнъж ти става противно. Вече съжаляваш, че си дал съгласие да те придружи. Какво толкова — можеш и сам да се добереш до фермата.

Ако решиш да си тръгнеш сам, мини на [204](#).

Ако все пак предпочиташ да имаш охрана по пътя, прехвърли се на [138](#).

Не отвърщаш на заканите — предпочиташ да си пестиш дъха. И това като че вбесява врага още повече. Освирепял, Нилс откача железния прът и внимателно се прицелва. Преди да се досетиш какво ще стане, той замахва с всичка сила. Прътът профучава, запречва се в плазовете на твоята шейна и всичко се завърта пред очите ти.

Когато премятането спира, с изненада откриваш, че дори не си одраскан. Шейната също е здрава, но Нилс вече има стотина метра преднина. Ама че подлец! Кипнал от гняв, ти се изправяш и яхваш отново шейната.

Мини на [194](#).

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 5 — мини на **160**.

От 6 до 10 — продължи на **242**.

Още щом докосваш късчето пурпурен мрамор, по цялото ти тяло
плъзва ледена вълна. Обгръща те мрак и бързо губиш съзнание.

Мини на [134](#).

— Значи по света имало толкова красиви неща? — въздъхва снежната вихрушка, когато приключваш разказа си. — Аз пък не знаех... Добре. Нека по случай Коледа и аз да направя подарък на някого. Дарявам ти живота! Върви си оттук и бъди свободен. Докато си жив и докато трае нашето царство, вече няма да се сблъскаш с виелици.

Мини на **38**.

Посочи едно число от [таблицата в края на книгата](#).

От 1 до 4 — мини на **15**.

От 5 до 7 — продължи на **148**.

От 8 до 10 — прехвърли се на **190**.

— Аман от просяци! — кипва главатарят на разбойниците. —
Махайте го от тук, само ни губи времето.

Заповедта му бива изпълнена бързо и с желание — след миг
моцнен ритник те засилва обратно към главната улица.

— Да се измиташ от града, докато не си се събудил някъде с
прерязано гърло! Тук не обичаме безпаричните.

Мини на **156**.

Да става каквото ще! Решително тръгваш надолу по склона. Когато пресрещаш врага край една висока ела, в гърдите ти кипи ярост. Сега ще го накараш да си плати за всичко.

Внезапно се раздава щракане и в ръката на Нилс блясва автоматичен нож.

Мини на **89**.

— Какво ни интересува това? — внезапно се провиква вилицата. — Приказки, само приказки... Няма да ни залъжеш, тук ще умреш, човечеееее...

И сякаш по команда наоколо избухва свирепа снежна вихрушка.

Мини на [225](#).

— Назад, Ерик! — възкликваш ти. — Трябва да спасим шейната!

За миг брат ти извързва глава и те поглежда втренчено, после рязко превключва и потегля на заден ход. След няколко секунди спирате отново до шейната. Но когато подаваш глава от кабината, виждаш, че Нилс и приятелите му вече ви чакат с тежки вериги в ръцете.

Ако смяташ, че най-разумното ще бъде да се оттеглите, мини на **185**.

Ако решиш да поемете риска и да се борите за шейната, продължи на **27**.

Ерик те поглежда изненадано. Настава мълчание. Четиримата отсреща бавно вадят от джобовете си вериги и боксове.

— Добре — глухо изрича Ерик. — Тъй да бъде, утре няма да ме видиш на състезанието. Но скоро пак ще се срещнем, Нилс.

Водачът на бандата избухва в презрителен смях.

— Надявам се, много се надявам. И без това ме разочароваш тая вечер. Хайде, изчезвайте, докато не сме решили да ви размажем и двамата!

След минута отново пътувате към фермата. Ерик е стиснал зъби и не откъсва поглед от пътя.

— Няма нищо, Ерик — опитваш се да го успокоиш. — Ти си най-добрият и утре ще победиш.

Той поклаща глава.

— Не, Пер... Няма да победя. Обещанието си е обещание. Запомни урока от тази вечер, брат ми. Човек трябва да държи на думата си, каквото и да му струва това.

Останалата част от пътя изминава в мълчание. Когато отпред се появяват светлинките на фермата, ти с болка разбираш, че тук ще посрещнеш Коледа не само днес, но и още много години. А Упландският университет ще си остане само една невъзможна мечта.

Няколко чифта ръце свалят Нилс Бюкерсон от шейната и през тълпата си пробива път старият доктор Тулеман. Докато възторжените зрители те дърпат настрани, успяваш да видиш как лекарят сваля очилата си и казва:

— Нищо му няма на главата. Но ще трябва да походи около месец с гипсирана ръка.

Имаш чувството, че си попаднал във водовъртеж. Отвсякъде те обсипват прегръдки, поздравления, енергични потупвания по рамото. Между навалищата връхлита телевизионният екип. Фабрикантът Велдестил подтичва край дребничката коментаторка и задъхано говори в микрофона:

— Не само че пристигна пръв, но и помогна на своя приятел! Ето, това наричам аз победител! Това е духът на спортните изделия Велдестил!

Предпочиташ да не изясняваш въпроса за приятелските си отношения с Нилс Бюкерсон. Впрочем, не ти се и налага. Коментаторката иска да знае съвсем друго.

— За какво ще похарчите наградата, млади господине? Може би за екскурзия до Канарските острови?

— Не. Решил съм да уча в университета, и ще използвам парите, за да си осигуря стипендия...

Велдестил леко измества микрофона и застава до теб.

— Момент, младежо! Момент! Наградата си е награда. Измислете какво да я правите, но току-що получих от вас великолепна идея. От тази година в Упландския университет ще бъде учредена стипендия Велдестил. И вие ще я получите пръв. Ето, това е духът на спортните изделия Велдестил!

Коментаторката го поглежда с лека досада и се обръща към камерата.

— Драги зрители, това бяха младият състезател Пер Тагесбелд и господин Велдестил, собственик на фабрика за спортни изделия...

Господин Велдестил, по какви критерии смятате да подбирате кандидати за бъдещата стипендия?

Лекичко се отдръпваш настрана и тръгваш през тълпата да търсиш Ерик. Имаш с какво да му се похвалиш...

КРАЙ

Таблица на шанса

8	5	2	1	6	10
2	10	6	7	3	5
7	4	1	5	8	9
9	8	1	4	1	4
3	2	10	7	4	1
4	6	1	8	9	5
10	2	9	6	3	7
7	5	3	10	2	8
9	6	7	4	5	3
3	10	2	8	6	9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.